

சொர்க்கத்தின்
புதிய முகவரி!

ராஜேஷ்குமார்

ஏக்கண்டிஷனரின் ஜில்லிப்பில் ஊறியிருந்த அந்த விலக் எம்போரியத்தின் கண்ணாடிச் சுவர்களுக்கு மத்தியில் இருந்தார்கள் வித்யாவும் உதயகுமாரும்.

"எது பிடிக்குது...?" - உதயகுமார் கேட்டான்.

"ஒண்ணுமே பிடிபடலை. எந்தப் புடவையைப் பார்த்தாலும் மூஞ்சியில் அறைகிற மாதிரியான நிறம்..."

கடைச்சிப்பந்தி - ஐவரி நிறத்தில் ஒரு பட்டுப் புடவையை எடுத்து விரித்தான். "இதைப் பாருங்கம்மா..."

வித்யாவின் முகம் மலர்ந்தது.

"ம்... இது பரவாயில்லை. என்னங்க... இந்த கலர் பிடிச்சிருக்கா பாருங்க..."

வாங்கிப் பார்த்த உதயகுமார் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

"என்... பிடிக்கலையா...?"

"புடவை நல்லாத்தான் இருக்கு. ஆனா உன்னோட எலுமிச்சம்பழ நிறத்துக்கு... முன்னாடி இந்த சேலையோட நிறம் அடிபட்டு போயிடும். சரி... அந்த குங்கும நிறப் புடவை..."

"அது நல்லாத்தான் இருக்கு... ஆனா... விலை...? நாலாயிரம் ரூபாய் போட்டிருக்கு."

"இன்னிக்கு நம்ம முதல் வெட்டிங் அனிவர்சரி... நான் என்னோட அழகான மனைவிக்கு எடுத்துத் தரப்போற புடவை இன்னும் க்ரான்டா இருக்கணும்ன்னு நினைக்கிறேன்."

பிரமிப்பில் மூச்சடைத்துப்போன வித்யா உதயகுமாரின் சினிமாஸ்கோப் அகல தோள்களை ஆர்வமாய் பற்றிக் கொண்டு - கடைச்சிப்பந்திக்கு தெரியாமல் கிககிகத்தான்.

"இப்பத்தானே... தீபாவளிக்காக ஏழாயிரத்தில் ஒரு புடவை எடுத்துத் தந்தீங்க...?"

"தீபாவளியும் நம்ம வெட்டிங்டே

அனிவர்ஸரியும் ஒண்ணாமிடுமா...?" என்றவன் கடைச்சிப்பந்தியிடம் திரும்பினான்.

"எட்டாயிரத்திலிருந்து பத்தாயிரத்துக்குள்ளே இருக்கிற சேவைகளை மாத்திரம் எடுத்துப் போடுங்க."

அவன் சந்தோஷமாக பல்விளித்து - கண்ணாடி அலமாரிகளின் ஸ்வைடர்களைத் தள்ளி - புடவைகளை எடுத்துக் குவித்தான்.

கத்தமாய் அரைமணி நேரம்.

மெலிதான ஊதா நிறத்தில் - ஒன்பதாயிரத்து சொச்ச ரூபாய்க்கு ஒரு பட்டுப் புடவையை அள்ளிக் கொண்டு - கொண்டட்டரில் பணத்தை 'பே' பண்ணிவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். மங்கலாய் வெளிச்சமிழுந்த காரிடாரின் நடத்தபடி கார் பார்க்கிங்கை நோக்கிப் போனார்கள்.

"என்னங்க...?"

"ம்..."

"நாம இறந்த பிறகு சொர்க்கத்துக்கும்... நரகத்திற்கும் போறோம்ங்கிறதுல உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கா...?"

"ம்... இருக்கு."

எனக்கு இல்லீங்க..."

"ஏன்...?"

"ஒவ்வொருத்தரும் அவங்கவங்க உயிரோடு இருக்கும் போதே இதே பூமியில் சொர்க்கத் தையோ, நரகத்தையோ அனுபவிச்சுடறாங்க."

"ஆமா... எதுக்காக இப்ப அந்த ஆராய்ச்சி?"

"உங்களை நான் கணவரா அடைஞ்சது மூலமா சொர்க்கத்தை அனுபவிக்கட்டு வர்றேன்."

"ஒன்பதாயிரம் ரூபாய்ல பட்டுச் சேவை எடுத்துக் குடுத்ததுக்கு இவ்வளவு பெரிய ஐலை என் தலையில் வைக்க வேண்டாம்."

"இது ஐஸ் இல்லீங்க. ஆத்ம பூர்வமான உணர்ச்சி. என் ஃப்ரெண்ட்ஷுக்கு அமைஞ்ச திருமண வாழ்க்கையில் பத்துக்கு எட்டு பேர் திருப்தியில்லாமே இருக்காங்க. திருப்தி யின்மைக்குக் காரணம் பணமோ படுக்கையோ இல்லை. சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் கூட கணவனோட டாமினேஷன்களை அவங்களாலே

தாய்க்க முடியலை. கல்யாணத்துக்கு முந்தி இருந்த சந்தோஷம், கல்யாணத்துக்கு பின்னாடி அடிபட்டு போயிட்டதா சொல்லிவிடுக்காங்க, அவங்கனோட புலம்பல்களைக் கேட்டு, ஒவ்வொரு சமயம் எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்ன்னு கூட நினைச்சிருக்கேன். அந்த நினைப்பு எவ்வளவு பெரிய தப்புன்னு இப்போ என் மனக்குப் படுது. என்னோட உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்புக் குடுத்து என்னோட சந்தோஷத்தை பெரிசா நினைக்கற நீங்க என் பக்கத்துல இருக்கிற வரைக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் எனக்கு சொர்க்கம்தான்."

"இதோ பார் வித்யா... ஒரு ஆண் சந்தோஷமா இருக்கிறது ஒரு பெண்ணோட கையில்லு சொல்லுவாங்க. நீ என்னை சந்தோஷமா வெச்சிருக்கே. அந்த சந்தோஷத்துல நான் உன்னை சந்தோஷமா வெச்சிருக்கேன். அவ்வளவுதான். இது ஒரு வகையில் பார்த்தா 'கிவ் அண்ட் டேக்' ராவிஸ்தான்."

கார் பார்க்கிங் வந்திருந்தது. பல ஜாதி காரர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு குங்குமப் பொட்டு மாநிரி தின்றிருந்த - சிவப்பு மாருதிக்குள் ஏறினார்கள்.

கார் புறப்பட்டது. பார்க்கிங்கை விட்டு வெளியே வந்து விஸ்தாரமான ரோட்டின் போக்குவரத்தில் நிகானமாய் நீந்தியது. ரோட்டில் கொட்டியிருந்த வெளிச்சமும், இருட்டும் மாறி மாறி இருவர் மேலும் விழுந்து கலைந்தது. வித்யா அவனுடைய தோளில் மெல்ல தலையை சாய்த்தபடி குரலை இழுத்தாள்.

"அப்புறம்..."

"சொல்லு..."

"நேத்து ராத்திரி... நான் சொன்ன விஷயத்தைப் பத்தி யோசிச்சிங்களா...?"

"என்ன விஷயம்...?"

அவன் இடுப்பைக் கிள்ளினான். "தெரியாத மாநிரி கேக்கிறதைப் பாரேன்."

"நிஜம்மா தெரியலை..."

"லேசா ஹிண்ட் தரேன்."

"குடு... குடு..."

சொல்லு

"மரமோடு மரம் சாய்ஞ்சு மதுரமாய் பழுத்த பழம் எடுப்பார் உண்டு. தின்பார் இல்லை."

"ஓ... குழந்தை..."

"அதுவே தான்..."

"என்ன திடீர்ன்னு குழந்தை ஆசை. நீ தானே இன்னும் ரெண்டு வருஷத்துக்கு குழந்தை குட்டி பிடுங்கக் இல்லாமல் ஜாலியா இருக்கணும்ன்னு சொன்னே...?"

"அப்ப சொன்னேன். ஆனா போன வாரம் என் ஃப்ரெண்ட் தமயந்தியை சூப்பர் மார்க்கெட்ல பார்த்தேன். எனக்குப் பின்னாடி கல்யாணமானவ. வயித்தை தூக்கிட்டு புருஷன் கூட பெருமையா போறா...! போதாக் குறைக்கு என் வயித்தைப் பார்த்துட்டு கேலியா... ஒரு நக்கல் சிரிப்பு லேறே..."

"அப்படியா சமாச்சாரம்...?"

"ஆமாங்க..."

"ஆஹா என் மிசை துடிக்குதே...! பெண் பாவாய்...!"

"என்ன...?"

"தந்தேன் வரம்..."

"என்ன வரமோ...?"

"இன்றிலிருந்து சரியாய் முந்நூறாவது நான்... உன் மடியில் ஒரு குழந்தை தவறும்."

"எப்படி பிரபோ...?"

"அதுக்கு நான் கியாரண்டி..."

"வழியுது... ரோட்டைப் பார்த்து... காரை ஒட்டுங்க."

"நீ பர்மிஷன் குடுத்துட்டியல்ல... இனிமே பாரு அய்யாவோட திறமையை..."

"சீ!!" - உதயகுமாரின் தோள்பட்டையை இறுக்கினாள் வித்யா. கார் உற்சாகமாய் பறந்து - பயணத்தில் பத்து நிமிஷங்களைக் கரைத்து - மௌபரீஸ் ரோட்டின் இரண்டாவது குறுக்குத் தெருவில் இருந்த - அந்த சிறிய பங்களாவுக்கு முன் நின்றது.

வித்யா இறங்கிப் போய் காம்பெளண்ட் கேட்டை 'ப்ளாச்' என்று திறக்க - கார் உள்ளே போய் போர்டிகோலில் நின்றது.

வித்யா சலித்துக் கொண்டே பின்னால் வந்தாள்.

"ம்... இருந்த வாட்ச்மேனை வேலையிலிருந்து நிப்பாட்டிட்டங்க... வெளியே போய்ட்டு வந்த ஒவ்வொரு தடவையும் ஜேழே இறங்கி கேட்டைத் திறக்க வேண்டியிருக்கு."

"அந்த வாட்ச்மேன் சரியில்லை வித்யா... அவன்கிட்டே நான் எதிர்பார்த்த நேர்மை இல்லை. குடிக்கிறதுக்காக கார்டன் டூல்லை திருடி வித்திருக்கான். அவனை நம்பி எப்படி வாட்ச்மேனை வெச்சிருக்கிறது...?"

"வேற ஒரு நல்ல வாட்ச்மேன் கிடைக்கிற வரைக்குமாவது அவனை வெச்சிருந்திருக்கலாம்."

"நீயோ! என்னிக்கு அவனோட கை நீளம்ன்னு தெரிஞ்சுதோ அன்னிக்கே அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டுறதுதான் நல்லது."

"ம்... இனி எப்பவாட்ச்மேன்கிடைப்பானோ...?"

"ஆரீஸ்ல நாளையாங்க பேர்கிட்டே சொல்லி வெச்சிருக்கேன். சரி நீ போய் வீட்டுக்கதவைத் திறந்திட்டிரு. நான் காம்பெளண்ட் கேட்டை லாக் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்." - சொல்லிக் கொண்டே காம்பெளண்ட் கதவை நோக்கிப் போனான். அவன் கதவை சாத்திவிட்டு - வாசலுக்குத் திரும்பிய போது - வித்யா திகைப்போடு நின்றிருப்பதைப் பார்த்தான்.

"என்ன வித்யா... கதவைத் திறக்கலையா...?"

"கதவு திறந்தே கிடக்கு... போகும் போது பூட்டிக்கிட்டுப் போனோமா இல்லையா...?"

"சரியாய்த்தான் பூட்டிகிட்டுப் போனோம்."

"அப்பறம் எப்படி...?"

"வா... உள்ளே போய் பார்க்கலாம்..." - சொன்னவன் கைப்பிடியை ஜேழே தள்ளி கதவை விரித்தான்.

உள்ளே அடர்நீல நிறத்தில் ஜீரோ வாட்ச்மேன் பல்பு நோயாளித்தனமான வெளிச்சத்தைத் தந்து கொண்டிருந்தது. உதய்குமார் உள்ளே போய் கவரில் இருந்த ஸ்விட்ச் போர்டைத் தடவி ஒரு ஸ்விட்சைத் தேய்த்தான்.

ட்யூப்லைட் பற்றிக் கொள்ள அறைக்குள் வெளிச்சம்.

வித்யா பின்தொடர்ந்தபடி சொன்னான். "வீட்ல யாரும் இல்லாததை தெரிஞ்சுகிட்டு திருடங்க யாராவது வந்திருப்பாங்கனா...?"

"பார்க்கலாம்... வா..."

"மொதல்ல பீரோ இருக்கிற அறையைப் பாருங்க."

"பதட்டப்படாதே! உன்னோட எல்லா நகைகளையும் பாங்க் லாக்கர்ல வெச்சிருக்கோம். கேஷும் அதிகமாயில்லை."

"பட்டுப் புடவைங்க, வெள்ளிப் பாத் திரம் நிறைய இருக்கே. வந்த திருடனுக்கு ஏது கிடைச்சாலும் லாபம் தானே...?"

பீரோ இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

பீரோ - பழுதுபடாமல் சாதுவாய் உட்கார்ந்திருந்தது. யாரும் அதன் மேல் கையை வைத்த மாதிரி தெரியவில்லை.

சாவியைப் போட்டு பீரோவைத் திறந்தார்கள். "வெச்சது வெச்ச மாதிரி அப்படியே இருக்கே..."

"மத்த ரூம்ஸையும் பார்த்துடலாம் வாங்க..."

போனர்கள். ரீடிங் ரூம், பூஜை ரூம், சமையல் ரூம் என்று வரிசையாய் பார்த்துக் கொண்டே - பின்பக்க வராந்தாவுக்கு வந்தார்கள்.

எல்லாமே அதனதன் இடத்தில் இருந்தன.

"வித்யா..."

"ம்..."

"நாமதான் கதவைப் பூட்டாமே போயிருக்கோம்."

"எனக்குப் பூட்டின ஞாபகம் நல்லாயிருக்குங்க..."

"நீ சரியாக வெளிச்சிடுக்க மாட்டே..."

"என்னமோ தெரியல்லீங்க. எனக்கு பயம்மாயிருக்கு." - சொல்லிக் கொண்டே பக்கவாட்டில் திரும்பி நடந்தவள் சட்டென்று நின்றாள்.

காவில் எதுவோ 'பசு' கென்று ஒட்டிய உணர்வு. குனிந்து பார்த்தான்.

"என்ன வித்யா...?"

"கால்ல என்னமோ ஒட்டுது."

"கால்ல ஒட்டுதா...?"

உதய்குமார் குனிந்து பார்த்தான்.

தரைப் பரப்பில் - துளித்துளியாய் உலராத ரத்தம். வித்யாவின் மூளைக்கும் அது 'ரத்தம்' என்று பிடிபட - சின்னதாய் வீறிட்டாள்.

2

வித்யாவும் உதயகுமாரும் அதிர்ந்து போய் - தரைப் பரப்பில் தெளித்திருந்த அந்த ரத்தப் பொட்டுக்களையே பார்த்தார்கள்.

"எ... எப்படிங்க... இவ்வளவு ரத்தம்."

"தெ... தெரியலையே...?"

"இந்தப் பக்கமா பாருங்க. ரத்தம் கசுட்டிகிட்டே போயிருக்கு."

உதயகுமார் பார்த்துவிட்டு - கர்ச்சிப்பால் நெற்றி வியர்வையை ஒற்றிக் கொண்டான். "சமீபக் ராங் வித்யா."

அந்த ரத்தப் பொட்டுக்களை பயமாய் தொடர்ந்தார்கள். வித்யாவின் இதயம் திசைக்கொரு பக்கம் இழுத்தபடி 'திக்கு' கென்று துடித்தது.

ரத்தப் பொட்டுக்கள் பக்கத்திலிருந்த பாத்ருமை நோக்கிப் போயிற்று.

"வித்யா! அந்த பாத்ருமையை லைட்டைப் போடு."

அவள் நடுங்கிக் கொண்டே ஸ்விட்ச்சைப் போட்டாள். சாத்தியிருந்த பாத்ருமுக்குள் வெளிச்சம் பரவியது.

உதயகுமார் பாத்ருமையும் கதவின் கைப்பிடியைப் பற்றி இழுத்தான். கதவு கிறீச்சென்று திறந்து கொள்ள,

உள்ளே -

அந்தப் பெண்ணின் உடல்,

தண்ணீர் இல்லாத பாட் டப்புக்குள் மல்லாந்து தெரிந்தது. இடுப்புக்கு மேல் நிர்வாணம். மார்பகங்களில் ரத்தம்.

வித்யா மறுபடியும் வீறிட்டு - உதயகுமாரின் தோள்களைக் கெட்டியாய் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"எ... என்னங்க... யா... யார்ங்க இது...?"

உதயகுமார் கண்கள் நிலைகுத்த அந்தப்

பெண்ணையே

வெறித்துப்

பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான்.

"இது... யார்... யார்ன்னு தெரியலையே...?"

"என்னால திக்க முடியலையங்க... மயக்கமா வருது..."

உதயகுமார் அவளை வெளியே கூட்டி வந்தான். வியர்த்த முகமாய் சொன்னான். "வித்யா நமக்கு வேண்டாதவங்க யாரோ... இந்த காரியத்தைப் பண்ணியிருக்காங்கன்னு நினைக்கிறேன். உன்னையும் என்னையும் கொலைப் பழியில் மாட்டி விடறதுக்காக யாரோ போட்ட திட்டம்..."

"இப்ப என்னங்க பண்ணலாம்?"

"எனக்கு ஒண்ணும் தோணலை..."

"போலீசுக்குப் போன் பண்ணலாமா...?"

"திட்டம் போட்டு இதைப் பண்ணினவங்க... இந்நேரம் போலீசுக்குத் தகவல் கொடுத்திருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன்."

"என்னங்க சொல்றீங்க?"

"பிஸிஸஸ் எனக்கு எவ்வளவோ வேண்டாத எதிரிகள். அந்த எதிரிகளில் யாரோ ஒருத்தர்தான் இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணி போலீஸில் என்னை மாட்டிவிட முயற்சி பண்ணியிருக்கலாம்."

"அவங்க போலீசுக்குப் போன் பண்ணி சொல்றதுக்குள்ளே நாமே போன் பண்ணி சொல்லிட்டா...?"

"அதான் சரி..."

உதயகுமார் வேகவேகமாய் ஹாலில் இருந்த டெலிபோனை நோக்கிப் போனான். ரிஸீவரை எடுப்பதற்குள் - வாசலில் காலிங்பெல் கதறியது.

பின்தொடர்ந்து வந்த வித்யா - நின்று திக்கென்று கணவனைப் பார்த்தாள். "யார்ங்க... அது...?"

"நான் போய் பார்க்கிறேன். பாத்ருமையும் கதவை சாத்திட்டியா...?"

"ம்... சாத்திட்டேன்..."

உதயகுமார் வாசல் கதவை நோக்கிப் போய் - பக்கவாட்டு ஜன்னலில் எட்டிப் பார்க்க வாசலில் - ஒரு இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு சப் - இன்ஸ்பெக்டர்.

3

‘என்ன செய்யலாம்...?’

யோசிப்பதற்குள் காலிங்பெல் மறுபடியும் நீள மாய் கதறியது. வித்யா உதயகுமார்க்கு பக்கத்தில் ஓடி வந்தாள்.

“யார்க்க...?”

“போ... போலீஸ்...”

“நாம போன் பண்ணி சொல்றதுக்குள்ளே வந்துட்டாங்களே... இனிமே நாம சொல்றதை நம்புவாங்களா...?”

“எப்படியும் அவங்களை நம்ப வைக்கணும்...”

காலிங்பெல் பொறுமையை இழந்து மறுபடியும் கதற - உதயகுமார் வேகமாய் போய் கதலின் தாழ்ப்பாளை நீக்கினான்.

அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் - சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். உதயகுமார் சிறிது துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு “எஸ்” என்றான்.

“இந்த வீட்டு நெம்பர்ட் வெல் ‘ஏ’ தானே?”

“ஆமா...”

“நீங்க மிஸ்டர் உதயகுமார்?”

“ஆமா...”

“எங்களுக்கு பத்து நிமிஷத்துக்கு முந்தி ஒரு டெலிபோன் கால் வந்தது. உங்க வீட்ல ஏதோ ஒரு அசம்பாவிதம் நடக்கிறதா...”

“அசம்பாவிதமா...?”

“எஸ்... ஒரு பெண்ணோட அலறல் சத்தம் கேட்டதாக ஒரு அநாமதேயக் கால் வந்தது... எங்களுக்கு அந்த போன்காலில் நம்பிக்கையில்லை... இருந்தாலும் விசாரிச்சுட்டுப் போலாம்ன்னு வந்தோம்... டெலிபோன்ல விளையாடற ஆசாமிங்க கொஞ்ச நாளா அதிகம்.”

“அந்த மாதிரியெல்லாம் இங்கே எதுவும் நடக்கலை இன்ஸ்பெக்டர்! இன்னிக்கு எங்களுடைய ஃபர்ஸ்ட் வெட்டிங் அனிவர்ஸரி. சீமாட்டி சில்க் எம்போரியத்துக்குப் போய் ஒரு சேலையை பர்சேஸ்

கேள்வி

பண்ணிட்டு இப்பத்தான் வந்தோம்...”

“ஓ... கே... ஸாரி ஃபர்த் டிஸ்டர்பன்ஸ்...”

இன்ஸ்பெக்டரும் - சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் காமப்ளென்ட் கேட்டுக்கு வெளியே நின்றுருந்த பைக்கை நோக்கிப் பேசிக் கொண்டே போனார்கள்.

“டெலிபோன்ல போகஸ் மெஸேஜ் தர்றவன் யார்ங்கிறதை சீக்கிரமே கண்டு பிடிச்சாகணும் ஸார். இல்லேன்னா தலைவலிதான்.”

“போன வாரம் நடிகை ஜெயப்பிரியா... குரு ஜோரட்டில்ல பத்தாவது மாடியிலிருந்து விழுந்துத் தற்கொலை பண்ணிக் கிட்டதா... சொன்ன நியூஸை நம்பி... போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்டே ஜோரட்டிலுக்குப் பெயர்ந்துகிட்டு போச்சே...? எப்பேர்ப்பட்ட அவமானம்...”

“டெலிபோன்ல இது மாதிரி நியூஸ் வந்தா... நம்பவும் முடியலை... நம்பாமே இருக்கவும் முடியலை... ஸார்.”

“ஓரே ஆள் தான். குரலை மாத்தி மாத்தி பேசறான்னு நினைக்கிறேன். கண்ணி வெச்சி பிடிக்கணும்.”

“டி.எஸ்.பி. கிட்டே இதைப்பத்திப் பேசணும்.”

பைக் உதைபட்டு - இருவரையும் சுமந்து கொண்டு கிளம்பிப் போனதும் - வித்யா உதயகுமாரிடம் திரும்பினாள்.

“ஆமா... போலீஸ்ல... உண்மையைச் சொல்லாமே ஏன் மறைச்சுட்டீங்க...? அந்த இன்ஸ்பெக்டர் கிட்டே சொல்லியிருக்கலாமே...?”

“வித்யா! போலீஸ்ல உண்மையை சொல்றதுக்குத்தான் இருந்தேன். அதுக்குள்ளே அவங்க பேசின பிச்சு என்னோட எண்ணத்தை மாத்திருச்சு... ‘எங்களுக்கு அந்த போன்காலில் நம்பிக்கையில்லை... இருந்தாலும் விசாரிச்சுட்டு போலாம்ன்னு வந்தோம். டெலிபோன்ல விளையாடற ஆசாமிங்க கொஞ்ச நாளா அதிகம்...’ ன்னு அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் சொன்னாங்க...”

“அதைப் பயன்படுத்தியே இந்தக் கொலைப் பழியிருந்து நாம தப்பிச்சுக்கப் போறோம்...”

“எப்படி...?”

“அந்தப் பெண்ணோட பாடியை இங்கிருந்து

உடனடியா டிஸ்போஸ் பண்ணி வீட்டை சுத்தப் படுத்திட்டா பிரபம்ஸ் ஓவர்..."

"பாடியை எப்படி டிஸ்போஸ் பண்றது...?"

"எங்கேயாவது ஒரு பக்கம் கொண்டு போய்தள் ளிட வேண்டியதுதான். வீட்டை... பெளரியில் போட்டு சுத்தமா... அவம்பிட்டா... நாளைக்கு எதா வது போலீஸ் வந்து பார்த்தாலும்... எதுவும் தட்டுப் படாது..."

"நாம எதைப் பண்ணினாலும் சீக்கிரமா பண்ணி யாகணும். டெட்பாடியை வீட்டில வெச்சிட்டிருக்கி ருது... எந்த நிமிஷத்திலும் ஆபத்துத்தான்..."

"சரி... நீ வெளியே போய் நின்னு யாராவது வர் தாங்களன்னு பார்த்துக்க... நான் பாடியைக் கொண் டாந்து காரில் ஏத்திட்டேன்..."

தலையாட்டிய வித்யா வெளியே போய் நின்று கொள்ள உதயகுமார் உள்ளே போய் - ஒரு பழைய பெட்ஷீட்டில் டெட்பாடியைச் சுற்றி - மூச்சைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து - காரின் டிக்கியில் கிடத்தினான். மேலும் ஒரு பதினைந்து நிமிஷத்தை *செலவழித்து - ரத்தக்கறை படிந்த - இடங்களைத் துடைத்து சுத்தம் செய்துவிட்டு - வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கார்க்கு வந்தான்.

"எ... என்னங்க மு... முடிஞ்சதா...?"

"ம்... கார்ல ஏறி உட்கார்... இதை ஏதாவது ஒரு ரெயில்வே லைன்ல போட்டுட்டு வந்துடலாம்..."

வித்யா நடுங்கிக் கொண்டே கார்க்குள் ஏறினான். கார் சீறிப் புறப்பட்டது.

4

கார் போக்குவரத்தில் கலந்து - சிட்டி அலுட்ட ரைத்தாண்டியதும் ஹைவேஸ் ரோடு நிசப்தமாய் இருட்டாய் வந்தது.

"என்னங்க...?"

"ம்....."

"டெட்பாடியை - இப்படியே எங்கேயாவது ரோட்டோரமா எறிஞ்சிட்டுப் போயிடலாமே...?"

"வேண்டாம். பாடி முழுசாய் இருக்கிறது.

சொன்னா

நாளைக்கு நமக்குப் பிரச்சனையாயிடும். பாடி தைையணும். அதுதான் முக்கியம்..."

"ரயில்வே ட்ராக்ல பாடியைக் கொண்டு போய் போடும் போது யாராவது பார்த்துட்டா...?"

"யாராவது பார்க்கிறபடியாகவா... கொண்டு போய் போடுவோம்... இன்னும் ரெண்டு கிலோ மீட்டர் போயிட்டா... ஆஸ்தமோட்டமே இல்லாத ரயில்வே ட்ராக் வரும்... நிமிஷ நேரம்தான். பாடியைக் கிடத்திட்டு வந்துடலாம்."

"உங்க பிஸினஸ் எதிரிகளில் யார்ங்க இந்த காரி யத்தை பண்ணியிருப்பாங்க...?"

"என்னோட சந்தேகமெல்லாம் அந்த வீனஸ் நாகராஜன் மேல்தான். சமீபத்துல பத்து லட்ச ரூபாய் டெண்டர்ல... எனக்கும் அவனுக்கும் சரியான போட்டி. கடைசியில் அந்த டெண்டர் எனக்குத் தான் கிடைச்சது. அந்தக் கோபம் அவனுக்கு இருக்கலாம்."

"வியாபாரத்துல இருக்கிற போட்டி பொறா மையை இப்படியாகாட்டணும்...?"

"அதான் மனுஷனோட குணம்..."

"அந்த... நாகராஜன் மேல நாம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாதா...?"

"எப்படி முடியும்...? அவன் தான் இந்த காரி யத்தை பண்ணினான்னு நம்மாலே நிரூபிக்க முடியு மா...? இது நிழல் காரியம்..."

- சொல்லிக் கொண்டிருந்த உதயகுமாரின் கண் ணில் ரோட்டின் குறுக்கே யாரோ ஒருவர் கையை தூட்டியபடி நின்றிருப்பதைப் பார்த்ததும் பிரேக்கை அழுத்தினான். கார் கிறீச்சிட்டு ரோட்டோரமாய் ின்றது.

அந்த நபர் ஓடி வந்து - ட்ரைவிங் சீட் அருகே தளிர்த்தார். "ஸார்... நான் பாடியூர் போயிட்டிருக் கின். வழியில கார் நின்றுடுச்சு... பெட்ரோல் ித்தமா இல்லை... உங்க கார்ல ஏதாவது எக்ஸ்ட்ரா ிப்ட்ரோல் இருக்கா...?"

"இல்லையே... கேள்வ நான் பெட்ரோல் வெச் ச்கிறதில்லை."

"நீங்க எங்க போறீங்க...?"

"ப... பக்கத்தில் இருக்கிற... ஒரு எக்ஸ்டன்ஷன்

வரியாவுக்கு."

"பெட்ரோல் இந்த ஏரியாவில் எங்கே கிடைக்கும்...?"

"இன்னும் பத்து கிலோ மீட்டர் போனா... ஹைவேஸ் ரோடில் ஒரு பெட்ரோல் பங்க் வரும்... ஏதாவது லாரி பிடிச்சுப் போனீங்கன்னா கேள்வி பெட்ரோல் வாங்கிட்டு வந்துடலாம்."

"கைகாட்டினா லாரிக்காரன் திறுத்த மாட்டான். உங்க காரில் எனக்கு உதவ முடியுமா...?"

"ஸாரி... நாங்க அவசரமா... போயிட்டிருக்கோம்... நீங்க லாரியை டிரை பண்ணுங்க..."

கொல்லிக் கொண்டே காலை நகர்த்தினான் உதயகுமார். கார் சிறிது தூரம் போனதும் வித்யா சொன்னாள்.

"பாவங்க அந்த ஆளு..."

"பாவம் தான்! என்ன செய்யறது...? அவனுக்கு உதவி பண்ணப்போய் உபத்திரவத்துல நாம மாட்டிக்கிறதா...? டிக்கியில் பிணத்தை வெச்சுக்கிட்டு வழியில வற்றவனுக்கும் போறவனுக்கும் உதவி பண்ணிட்டிருக்க முடியுமா...?"

ஆளில்லாத ஒரு லெவல் கிராஸிங்கை கார்டுந்து சிறிது தூரம் போனதும் - அடர்ந்த மரத்துக்குக் கீழே காலை நிறுத்தினான் உதயகுமார்.

"இந்த இடம்தான் வசதியான இடம்..."

"ரயில்வே டிராக் எங்கே போகுது...?"

"அதோ... அந்த கற்றாழை புதர்க்கு மத்தியில்..."

வித்யா பயமாய் கண்களை நான்கு திசைகளிலும் சுழற்றினாள். எங்கேயும் ஒரு பொட்டு வெளிச்சம் கூட இல்லை.

உதயகுமார் காரினின்றும் கீழே இறங்கி - டிக்கியைத் திறந்து பெட்ஷீட்டோடு சேர்த்து டெட்பாடியைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

"வித்யா..."

"ம்...."

"யாராவது வற்றாங்களான்னு பார்த்துக்க... நான் நிமிஷத்துல பாடியைக் கொண்டு போய் - டிராக்ஸு போட்டுட்டு வந்துடறேன்..."

"கார்ல தனியா உட்கார்ந்திருக்க... பயமாயிருக்குங்க... நானும் உங்க கூடவே வரறேன்..."

சுயமூலம்

"சரி... வா... பாடியோட கால்பக்கம் தீபிடி..."

அவன் பிடித்துக் கொண்டான்.

நிமிஷ நடை தூரத்தில் கற்றாழை புதர்கள் வந்தது. தடுவே நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் - தண்டவாளம் இரு வெள்ளிக்கோடுகளாய் மின்னியது. தொலைவில் சின்னல் போஸ்ட்டில் - ரத்தச் சிவப்பாய் ஒரு விளக்கு ஒலிர்ந்தது.

இரண்டு பேரும் மூச்சிறைக்க தண்டவாளத்தின் மையத்திற்கு வந்தார்கள். பெட்ஷீட்டை உருவிக் கொண்டு உடம்பை ஸ்லீப்பர்கட்டைகளுக்கு மத்தியில் கிடத்தினார்கள்.

"இந்த பெட்ஷீட்டை என்னங்க பண்ணது?"

"விட்டுக்குப் போனதும் கொளுத்திடுலாம்..."

கார்க்கு வந்தார்கள்.

கார் வீட்டை நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்த போது - வித்யா சொன்னாள். "எனக்கு நம்ம வாட்ச் மேன் மேலேயும்... கொஞ்சம் சந்தேகம். நீங்க அவனைத் துரத்தி விட்டதை மனசுல வெச்சுக்கிட்டு கோபத்துல இப்படி ஏதாவது பண்ணியிருப்பானோ...?"

"எனக்கு அப்படித் தோணலை..."

"எதை வெச்சு... அவன் பண்ணியிருக்க மாட்டான்னு சொல்றீங்க...?"

"அவனுக்கு நம்ம மேல கோபம் இருந்தது வாஸ்தவந்தான். அதுக்காக ஒரு கொலை பண்ண அளவுக் கெல்லாம் அவன் போயிருக்க மாட்டான்... அது போக செத்துப் போன பொண்ணு கொஞ்சம் மாடர்ன் டைப்பா இருந்தா... செல்வத்துக்கும் இவனுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. கொலையாளிக்கு ரெண்டு மோடர்ன் இருந்திருக்கணும். ஒண்ணு... என்ன காரணத்துக்காகவோ அந்தப் பொண்ணை கொலை செய்யணும்ங்கிற மோடிவ். ரெண்டாவது செஞ்ச கொலையை என் மேல போடறதின் மூலமா என்னை மாட்டிவிடறது. அந்தப் பொண்ணுக்கும் எனக்கும் பொது எதிரியா இருந்த ஒருத்தன்தான்... இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணியிருக்கணும். அவன் யினஸ் நாகராஜனாகவும் இருக்கலாம்... இல்ல வேற யாராவதாகவும் இருக்கலாம்."

வித்யா தன் தலையை இரண்டு கைகளாலும்

புற்றிக் கொண்டு காரின் சீட்டுக்குப் பெருமூச்சோடு சாய்ந்தான்.

"இன்னிக்கு நம்ம வெட்டிங் பே அனிவர்ஸரி... சாயந்திரம் வரைக்கும் இருந்த சந்தோஷம்... இப்ப இல்லை... இனி அந்த வீட்டிலிருக்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷமும்... அந்தப் பொண்ணோட பெட்டிபாடி தான் ஞாபகத்துக்கு வரும்..."

"வித்யா... ஒரு காரியம் பண்ணலாமா...?"

"என்ன...?"

"வாரம் பத்து நாள்... எங்கேயாவது வெளியூர் போயிடலாமா...?"

"எங்கே போறது?"

"பெங்களூர் போயிடலாம். ஏதாவது ஒரு ஷோபாட்டில்லரும் எடுத்துகிட்டு..."

காரின் வேகம் சட்டென்று குறைந்தது.

"எ... என்னங்க?" - வித்யா கேட்டுக் கொண்டே ரோட்டைப் பார்த்தாள்.

ரோட்டின் குறுக்கே -

காரின் ஹெட் லைட் வெளிச்சத்தில் -

ஏற்று முன் வீட்டுக்கு வந்திருந்த - அந்த இன்ஸ் பெக்டர் தெரிய - ரோட்டோரமாய் போலீஸ் ஜீப்பொன்று நின்றிருந்தது.

5

கார்கிறிச்சிட்டு நிற்க - இன்ஸ்பெக்டர் பூட்ஸ் சத்தத்தோடு - பக்கத்தில் வந்து - உதயகுமாரிடம் குனிந்தார்.

"ப்ளீஸ் கெட்டவுன்..."

உதயகுமார் எச்சில் விழுங்கி - வியர்த்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினான். "எ... என்ன... இன்ஸ்பெக்டர்?"

"உங்க மனைவியையும் காரை விட்டு இறங்கச் சொல்லுங்க."

வித்யா சேலைத் தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு - உடல் நடுங்க கீழே இறங்கி - கணவனின் தோளை ஒட்டியபடி நின்றாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் அகலமாய் புன்னகைத்தார்.

கேள்விகள்

"ஏண்டு பேரும் தம்பதி சமேதரா... இந்த ராத்திரி நேரத்துல எங்கே போய்ட்டு வர்றீங்க...?"

வித்யாவுக்கு உடம்பெல்லாம் உலர்ந்து போன மாதிரி உணர்வு. உதயகுமார் கொஞ்சம் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு வாயை அசைத்தான். "இன்ஸ்பெக்டர்! இன்னிக்கு எங்க ரெண்டு பேரோட வெட்டிங் பே..."

"அதனால...?"

"பக்கத்தில் இருக்கிற ராஜன் நகர்ல ஒரு வயசான சாமியார் இருக்கார். முக்கியமான விசேஷ நாட்களில் அவரைப் பார்த்து ஆசிர்வாதம் வாங்கிட்டு வர்றது எங்க பழக்கம்."

"ராஜன் நகர் வேற ரூட்டாச்சே...?"

"அந்த மட்ரோடு... அதுக்கு ஷார்ட் கட..."

"சாமியார்கிட்டே ஆசிர்வாதம் வாங்க உங்களுக்கு இந்த ராத்திரி நேரம்தான் கிடைச்சதா...?"

"பகல் நேரத்துல அங்கே கூட்டம் அதிகம் இருக்கும். சிப்ரீயா அவரை பார்க்கிறது கஷ்டம். ராத்திரி நேரத்துல பூஜையை முடிச்சகிட்டு கொஞ்சம் ஓய் வா இருப்பார். அதான் இந்த நேரத்துல கிளம்பினோம்..."

"சாமியாரை பார்த்தீங்களா?"

இன்ஸ்பெக்டர் உதட்டை அலட்சியமாய் சுழித்து - கெட்ட கேள்வியில் வித்யாவுக்கு அடி வலி கலங்கியது.

"இ... இல்லை..." என்றான் உதயகுமார்.

"என்...?"

"பாதி வழியில் தான்... ப்யூவல் லெவல் கேஜை கவனிச்சேன். பெட்ரோல் குறைவா இருக்கும்ன்னு தெரிஞ்சது... சாமியாரோட ஆசிரமம் வரைக்கும் போய்ட்டு சிட்டிக்கு திரும்ப முடியுமாங்க சந்தேகம் வந்தது. பாதி வழியிலேயே திரும்பிட்டோம்."

"உங்களுக்கு என்ன பிசினஸ் உதயகுமார்?"

"மெஷின் ஓல்ஸ்..."

"அந்த கம்பெனியை இழுத்து மூடிட்டு... பேசாமே சினிமாதயாரிக்க போய்டுங்களேன்... நல்லா ஓடும்..."

"ஸார்...!"

"நிஜமாத்தான் சொல்றேன்...! நீங்க இப்ப

சொன்னதை அவ்வளவு அருமையா இருந்தது...

"இ... இன்ஸ்பெக்டர்... வந்து..."

"பொய் சொல்லி போலீஸை ஏமாற்றறது... நீங்க நினைக்கிற அளவுக்கு... கலப்பாள விஷயமில்லை, சொல்லுங்க... எதுக்காக அந்தப் பொண்ணைக் கொலை பண்ணினீங்க?"

"கொ... கொலையா...?"

இன்ஸ்பெக்டர் முகத்தில் இருந்த சிரிப்பு காணாமல் போயிற்று.

"இதோ பருங்க... உதயகுமார், உங்க வீட்டுக்கு கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி - விசாரணை பண்ணுங்காக வந்தப்பலே... உங்க ரெண்டு பேரோட முகத்தில் அப்பிக் கிடந்த பயத்தையும் கலக்கத்தையும் பார்த்தேன். பெனிபோன்ஸ் எங்களுக்கு வந்த மெஸேஜ் மொதல்ல பொய்ன்னுதான் நினைச்சோம். ஆனா... உங்க ரெண்டு பேரோட கலவரம் எங்களுக்கு சந்தேகமா இருந்தது. வீட்டை வாட்ச் பண்ணினோம். கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே... காரோட டிக்கியில் எதையோ எடுத்து வெச்சீங்க... வீட்டை பூட்டிகிட்டங்க... புறப்பட்டங்க, நாங்களும் உங்களுக்குத் தெரியாமே ஃபாலோ பண்ணினோம்... நீங்க ரெயில்வே ட்ரக்கில் போட்ட பாடி இத்தேரம் போலீஸ் வசம்... இப்ப மறைக்காம சொல்லுங்க... யார் அந்தப் பெண்? எதுக்காகக் கொலை பண்ணினீங்க...?"

வித்யாவின் விழிகள் வெள்ள அபாயத்தை தாண்டியது. உதயகுமார் அவசர அவசரமாய் மறுத்தான், "இன்ஸ்பெக்டர்! நீங்க நினைக்கிற மாதிரி... நாங்க அந்தக் கொலையைச் செய்யலை..."

"பின்னே... யார் பண்ணினாங்க...?"

"தெரியாது... அந்தப் பெண்ணோட பெட்டி பாடி... எங்க வீட்டு 'பாட் டப்'ல இருந்தது. நாங்க வெளியே போய்டு வீட்டுக்குள்ளே வந்தப்ப... என்று ஆரம்பித்து நடந்த சம்பவங்களை சொன்னான் உதயகுமார்.

இன்ஸ்பெக்டர் செவி மடுத்துவிட்டு - தன்குருதாவைக் கீறினார். "அப்படின்னா அந்தப் பொண்ணு யார்ன்னே உங்களுக்குத் தெரியாது...?"

"தெரியாது..."

"ஒதுக்கு முந்தி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தே இல்லை...?"

"இல்லை..."

"தீங்க எலிக்குள் போயிடுத்துக்கு போய்டு - வீடு திரும்பும் போது - கதவோட பூட்டு திறந்தே இருந்தது...?"

"ஆமா..."

இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் அவ்வித சிரிப்பைக் காட்டினார். "நீங்க சொல்றது எதுவுமே நம்பற மாதிரி இல்லையே...?"

"நாங்க சொன்னது உண்மை இன்ஸ்பெக்டர்... ப்ளீஸ்... அஸ்..."

"லாரி... நீங்க எதைச் சொல்றதாயிருந்தாலும் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சொல்லுங்க... மிஸஸ் வித்யா... உங்களுக்கு கார் ஓட்டத் தெரியுமா...?"

"தெ... தெரியும்..."

"நீங்க இந்தக் காரை ஓட்டி கிட்டு - என்ஜீய்புக்கு பின்னாடியே வாங்க... உங்க கணவரும் நானும் ஜீப்பில் போறோம்..."

"இன்ஸ்பெக்டர்... நாங்க சொல்றதை..."

"லாரி... இங்கே எதையும் பேச வேண்டாம். ஸ்டேஷனுக்கு போயிடலாம். வாங்க உதயகுமார்..."

ஜீப்புக்குக் கூட்டிப் போனார்.

ஜீப் முதலில் போக - கார் பின் தொடர்ந்தது. கமார் இருபது நிமிஷ பயணத்திற்குப் பின் - வித்யா விடம் லேசாய் திகைப்புத் தொற்றியது.

ஜீப் அவர்களுடைய பங்களாவுக்குள்ள்தான் நுழைந்தது. போர்டிகோவுக்குள் போய் ஜீப் என்ஜினை அணைத்துக் கொள்ள - வித்யா காரை அதற்குப் பின்னால் கொண்டு போய் நிறுத்தினாள். இறங்கி வேகமாய் அவர்களை நோக்கிப் போனாள். உதயகுமார் ஆச்சர்யமாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"இன்ஸ்பெக்டர்... எங்களை ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிகிட்டு போறதா சொல்லிட்டு வீட்டுக்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்கீங்களே...?"

இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகைத்தார். "வழிபூராவும் ஒரே யோசனை. நீங்க சொல்ற ஸ்டேட்மென்ட்டை

பார்க்கும் போது - உங்க பேர்ல எந்தத் தப்பும் இல்லைன்னு என் மனக்குப் படுத்து... இந்த கேஸை வேற கோணத்திலிருந்து மஃபண்ணணும். வீட்டுக் கதவைத் திறங்க. உள்ளே போய் பேசலாம்."

"தாங்க்ஸ்... இன்ஸ்பெக்டர் எங்க பக்கம் இருக்கிற உண்மையை நீங்க புரிஞ்சுடிட்டதுக்காக... நன்றி..."

வித்யாகதவைத் திறக்க - மூன்று பேரும் உள்ளே போனார்கள். டிராயிங் அறைக்குள் நுழைந்து - ப்ஷேப் சோபா ஸெட்டை ஆக்ரமித்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் நன்றாக சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கேட்டார். "நீங்க அந்தப் பெண்ணைக் கொலை செய்யலை... யாரோ கொலை பண்ணி - டெட் பாடியை உங்க பாத்ரூம்ல போட்டுட்டா சொல்றீங்க... இல்லையா...?"

"ஆமா..."

"யாரோ கொலை செஞ்சிருக்கிற பட்சத்தில் நீங்க உடனே போலீஸுக்குத் தகவல் குடுத்திருக்கலாமே...?"

"மொதல்ல உண்மையைச் சொல்லிடலாம்ன்னு தான் நினைச்சோம். அப்புறம்... நீங்க வந்து விசாரிச்சப்போ... இந்தக் கேஸ்ல இன்வாஸ்ட் ஆகாமலேயே... தப்பிச்சுக்கலாம்ன்னு என் மனக்குப் பட்டது... அது எவ்வளவு பெரிய தப்புன்னு இப்பத்தான் புரியுது..."

"உண்மையாவே பாடியை நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து டிஸ்போஸ் பண்ணியது பெரிய தப்பு. நீங்க என்கிட்ட சொன்ன இதே ஸ்டேட்மெண்ட்டை போலீஸ் சுப்பீரியர்ஸு கிட்டே சொன்னா... அவங்க உங்களை ஒரு பர்செண்ட் கூட நம்ப மாட்டாங்க... சம்பவங்கள் நிஜமா பொய்யா என்கிறதைப் பற்றி அவங்களுக்குக் கவலையில்லை. என்னோட ஸ்டேட்மெண்ட்டை வெச்சும்... நீங்க அவசர அவசரமாக பிணத்தைக் கொண்டு போய் டிஸ்போஸ் பண்ணியதை வெச்சும்... அந்தக் கொலைக்குக் காரணம் நீங்க தான் என்கிற முடிவுக்கு அவங்க கலபமா வந்துடுவாங்க. ஒரே வாரத்தில் கேஸை ஃபைல் பண்ணி - உங்களை கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு போய் நிறுத்த - அவங்களாலே

முடியும்..."

"ஸ... ஸார்..."

"இந்த விஷயத்துல நான் உங்களுக்க உதவ முடியும்..."

அவர்கள் திகைக்க -

"எப்படின்னு கேளுங்க...? போலீஸ் ஸ்டேஷன் வாசலுக்கே இந்த கேஸ் போகாதபடி செஞ்சுடலாம்... பரஸ்பரம் நீங்களும் நானும் சில ஏற்பாடுகளை பண்ணிக்கணும்..."

"இன்ஸ்பெக்டர்! நிஜமாவே நாங்க இந்தக் கொலையைச் செய்யலை."

"அதெல்லாம் சட்டத்துக்குத் தெரியாதே. அதுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் வெறும் சாட்சியங்கள்... தடயங்கள்... ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ்... இவ்வளவுதான்..."

"நீங்க எங்களை எப்படிக் காப்பாத்த முடியும் இன்ஸ்பெக்டர்?"

"உங்க விவகாரம் எனக்கும், எனக்குக் கீழே இருக்கற ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர்க்கும் மட்டும் தான் தெரியும்... கேஸை எஃப்.ஐ. ஆர்க்கு கொண்டு போகாமே அழகா முடிக்கலாம்..."

"முடியுமா...?"

"முடியும்... உங்களாலே பணம் செலவழிக்க முடிஞ்சா...!"

6

இன்ஸ்பெக்டர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பது உதயகுமார்க்கும் - வித்யாவுக்கும் அப்பட்டமாய் புரிந்தது.

"எவ்வளவு பணம் செலவாகும் இன்ஸ்பெக்டர்...?"

"எனக்கு அம்பதாயிரம்... சப்-இன்ஸ்பெக்டர்க்கு இருபத்தஞ்சாயிரம். விஷயத்தை கழுக்கமா முடிச்சுடலாம்..."

உதயகுமாரும் வித்யாவும் ஒருத்தரையொருத்தர் திகைப்பாய் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகைத்தார். "உங்க நிலைமைக்கு இந்தத் தொகை ரொம்பவும் குறைச்சல்

தான். பேராசைப்பட்டு ஸ்டீக் கணக்கில் நான் பணம் கேட்கலை, உங்களாலே கலயமா கொடுக்க முடிஞ்சதைத்தான் கேட்டிருக்கேன்..."

"பணத்தைக் குடுத்துட்டா பிரச்சனை முடிஞ்சுதுமா... இன்ஸ்பெக்டர்...?"

"முடிந்து வைக்க நாங்கலாச்ச..."

"அந்தப் பெண்ணோட டெட்பாடி..."

"அதைப் பத்தி கவலையே படவேண்டாம், எங்க பீட் எல்லையில் ரோட்டோரமா ஒரு பெண்ணோட டெட்பாடி இருந்ததாக சொல்லி - அதை மார்க்கவரிக்கு அனுப்பி கேஸை திசை திருப்பிடுவோம்..."

உதயகுமார்தாடையைத்தடவிக் கொண்டு அப்படியே உட்கார்த்திருந்தான்.

"என்ன யோசிக்கறீங்க...?"

"இன்ஸ்பெக்டர் இதுவ இன்னொரு பிரச்சனை இருக்கு..."

"என்ன...?"

"அந்தப் பெண்ணைக் கொலை செஞ்சு - பாடியைக் கொண்டு வந்து என் லீட்ல போட்ட எதிரியோட குறிக்கோள் என்னைப் போலீஸ்ல மாட்டி வைக்கணும்ங்கிறதுதான்...! நீங்க கேஸின் சீபைலை க்ளோஸ் பண்ணிட்டா அந்த எதிரிகுமாரிக்குக் மாட்டானே...?"

இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்தார்.

"கேஸை ஹேண்டிங் பண்ணப் போறவங்க நாங்க... அதை எந்த இடத்துல லாக் பண்ணணும்ங்கிற விஷயம் எங்களுக்குத் தெரியும்..."

"உங்களுக்கு பணம் எப்போ வேணும்...?"

"நானைக்குக் காலையில்..."

"இங்கேயே வந்து வாங்கிக்கறீங்களா...?"

"இனிமே உங்க வீட்டுக்கு நானோ... என்னோட பீட் சப்-இன்ஸ்பெக்டரோவரமாட்டோம். நானைக்குக் காலை பத்து மணிக்கு ஹோட்டல் 'சதர்ன்'க்கு உங்க ரெண்டு பேர்ல யாராவது ஒருத்தர் பணத்தைக் கொண்டு வாங்க, இல்ல... பணம் இப்பவே வீட்ல இருந்தாலும் குடுத்துடுங்க..."

"அவ்வளவு பணம் வீட்ல இல்லையே...?"

"அப்படின்னா நானைக்கு பேங்க்ல பணத்தை

எடுத்து விட்டு ஹோட்டல் சதர்ன்'க்கு வாங்க... நான் மீட்டிங்ல இடுப்பேன்..."

"ஹோட்டல்ல உங்களை எங்கே வெச்சு பார்த்திடுங்க?"

"சிப்ஷன் ஹால் போராலில் உட்கார்த்திட்டிருப்பேன், வாங்க... பணத்தை ஒரு பீர்ப்கேஸ்ல போட்டுக் கொண்டாத்துடுங்க..."

"சீபைலை க்ளோஸ் பண்ணின பின்னாடி எந்த பிரச்சனையும் வராது இன்ஸ்பெக்டர்..."

"வராமே பார்த்துக்க வேண்டியது என்னோட வேலை... பைத பைத நான் ஒரு போல் பண்ணிக்கலாமா...? நமக்குள்ளே நடத்த பேச்சு வார்த்தையை சப்-இன்ஸ்பெக்டர்க்குத் தெரியப்படுத்தணும்..."

உதயகுமார்தாடையைக் கூட்டிப்போய் - டெலிபோனைக் காட்ட இன்ஸ்பெக்டர் ரிஸர்வரை எடுத்துக் கொண்டு - டயலைச் சுழற்றினார்.

"ஹலோ - பீலிங்ஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷன்?"

"....."

"யாரு... டீ நாட் தீயா...? சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருக்காரா...?"

"....."

"ரிஸர்வரை அவர்கிட்டே குடியுமா..."

"....."

"ஹலோ... மிஸ்டர் தியாகராஜன் நான் உதயகுமார் லீட்லயிருந்து பேசிட்டிருக்கேன். இங்கே பிராப்ளம் சால்வ்... சீபைலை க்ளோஸ் பண்ணிடலாம்..."

"....."

"அமெனண்ட் நானைக்குக் காலையில் பதினோரு மணிக்குக் கிடைக்கும். எஸ்... எஸ்... பேரின தொகைதான்..."

"....."

"டெட்பாடி தானே...? ஜீப்லயே இருக்கட்டும். நான் வந்து என்ன பண்ணணும்ங்கிறதை... சொல்றேன்..."

"....."

"விஷயம் சுழுக்கமாகவே இருக்கட்டும்..." - ரிஸர்வரை வைத்துவிட்டு உதயகுமாரிடம் திரும்பினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

"இன்னிக்கு ராத்திரிக்குள்ளே மத்த காரியங்களை

சத்தமில்லாமே முடிச்சுடுவோம்... நீங்க ரெண்டு பேரும் நிம்மதியாகுனீச்சுட்டு - சாப்பிட்டு படுத்துக்கலாம்... நானைக்குக் காலையில உங்க ரெண்டு பேர்ல யாராவது ஒருத்தர் ஹோட்டல் 'சதர்ன்'க்கு பணத்தோட வந்துடுங்க... இப்ப நான் புறப்படறேன்..."

விடை பெற்றுக் கொண்டு - வெளியே போனார் இன்ஸ்பெக்டர். அடுத்த சில நிமிடங்களில் - ஜீப் புறப்பட்டு போகும் சத்தம் கேட்டது.

வித்யாகதவைச் சாத்திதாழிட்டு வந்தான். கடந்த இரண்டு மணி நேரத்தில் முகம் அடிக்கடிவியர்த்து - வியர்த்து விட்டதில் - ஒரு மாதிரியாய் கறுத்து உலர்ந்து போயிருந்தது.

"வித்யா..."

"ம்..."

"இந்த இன்ஸ்பெக்டரை எந்த அளவுக்கு நம்பறதுன்னு தெரியலை. பணத்தையும் வாங்கிட்டு கேஸிலேயும் மாட்டிவிட்டுட்டா...?"

"எனக்கு அந்த மாதிரி தோணலைங்க..."

"எம் மனசுக்குள்ளே ஒரு சந்தேகம்..."

"என்ன...?"

"இப்ப வந்தவர்... நிஜமான இன்ஸ்பெக்டரா? இல்லை போகஸா...?"

"என் சந்தேகப்படறீங்க?"

"பேரம் பேசறதைப் பார்த்தா... மனசுக்குள்ளே ஒரு நெருடல். அந்த டெலிபோன் டைரக்டரியைக் கொண்டா..."

"எதுக்கு...?"

"இன்ஸ்பெக்டர் பீட் ஸ்டேஷன் பி.ஸிக்ஸ் தானே...?"

"ஆமா..."

"அங்கே இருக்கிற சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பேரு... தியாகராஜன் இல்லையா...?"

"அப்படித்தான்... போன்ல பேசினார்..."

"அந்த பி-ஸிக்ஸ் ஸ்டேஷனுக்கு போன் பண்ணி உண்மையிலேயே அங்கே சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தியாகராஜன் இருக்காரான்னு என்கொயர் பண்ணி பார்த்துடலாமா?"

"இந்த 'டெஸ்டிங்' விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர்க்கு தெரிஞ்சா அவர்கோபப்படலாமே...?"

"போன் பண்றது நாமதான்னு தெரியாத படிக்கு... பேசுவோம்..." சொன்ன உதயகுமார் டைரக்டரியைப் புரட்டி - பி-ஸிக்ஸ் ஸ்டேஷனின் டெலிபோன் எண்ணைக் கண்டுபிடித்து டயலைச் சுழற்றினான்.

நிம் போய் ரிஸீவரை யாரோ எடுத்தார்கள்.

"ஹலோ... பி-ஸிக்ஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷன்..."

"எஸ்..."

"சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தியாகராஜன் இருக்காரா...?"

"நீங்க யார் பேசறது...?"

"அவரோட ஃப்ரெண்ட்..."

"லைன்ல இருங்க... பேசச் சொல்றேன்..."

குரல் கேட்டு மௌனமான அடுத்த சில விநாடிகளில் ரிஸீவரை சாத்தினான் உதயகுமார்.

"நிஜமான போலீஸ் தான்..."

வித்யாதனர்த்து போய் - கவர்க்கு சாய்ந்து கொண்டான். "இது பிரச்சனையோட ஆரம்பமா... முடிவான்னு தெரியலை..."

"போலீஸ் பணத்தை வாங்கிகிட்டா கடைசி வரைக்கும் நமக்குப் பக்கபலமா இருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன்..." உதயகுமார் பக்கத்திலிருந்த ஃப்ரீஜிஜைத் திறந்து - ஐஸ் வாட்டர் பாட்டிலை எடுத்து - காய்ந்து போன தொண்டைக்கும் வயிற்றுக்கும் வார்த்தான்.

திடும்மென்று தூக்கத்தில் விழித்துக் கொண்ட குழந்தை மாதிரி டெலிபோன் அலறியது.

வித்யா எழுந்து போய் ரிஸீவரை எடுத்தான்.

"ஹலோ..."

"உதயகுமார் இருக்காரா...?" - ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது.

"இருக்கார்... நீங்க யாரு...?"

"வனிதாவுக்கு வேண்டாதவன்..."

"வனிதாவுக்கு வேண்டாதவனா...? யார் அது வனிதா...?"

"உனக்கும்... உம் புருஷனுக்கும் தெரிஞ்சவ தான்..."

"தெரிஞ்சவனா...? என்ன உளர்றே...?"

"உங்க வீட்டு பாத்தும்ல... செத்துக் கிடந்தவ தான் வனிதா..."

வித்யாவுக்குள் கோபம் 'விருட்'டென்று ஏறியது.

"யார்ரா... நீ...? எதுக்காக ஒரு பெண்ணைக் கொலை பண்ணி எங்க வீட்டு பாத்தும்ல கொண்டு வந்து போட்டு - போலீஸ்ல எங்களை மாட்டி வைக்கப் பார்த்தே...?"

"ஆஹ்ஹா...! அந்தக் காலத்து தமிழ் படத்துல கண்ணாம்பாள் நீளமா... ஆக்ரோஷமா... வசனம் பேசற மாதிரி பேசறியே...?"

உதயகுமார் வித்யாவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்று - ரிஸீவரை வாங்க னையை நீட்டிக் கொண்டே கேட்டான்.

"போன்ல யாரு வித்யா...?"

"அந்தப் பொண்ணைக் கொலை செஞ்ச பாவிங்க..."

ரிஸீவரை வாங்கி "ஹலோ" என்றான் உதய குமார்.

"என்ன உதயகுமார்... செளக்யமா...?"

"யாருடா... நீ...?"

"உன் பெண்டாட்டிகிட்டேயே சொன்னேனே...! உனக்கும் அந்த வனிதாவுக்கும் வேண்டாதவன்... எனக்கு வேண்டாத வனிதாவை உன் வீட்டு பாத் ரூம்ல பிணமாக்கி - உன் கூட கொஞ்சம் விளையாடிப் பார்க்கப் போகிறவன்... எனக்கொரு பேரை நீயே வெச்சுக்கலாம்... பழனிச்சாமி...? பஷீர்...? பெர்ணான்ட்ஸ்...? உனக்கு எந்த மதம் பிடிக்குமோ... அதுல ஒரு பேரை செலக்ட் பண்ணி வெச்சுக்கலாம்..."

"எதுக்காக இந்த விபரீத விளையாட்டு...? உனக்கு நான் என்ன பண்ணினேன்...? நீ வீனஸ் நாகராஜனோட ஆளா...?"

"ஸாரி... நான் உன்னோட பிதினஸ் எதிரியில்லை..."

"பின்னே...?"

"சொல்ல விரும்பலை...! நான் இப்ப உனக்குப்

போன் - பண்ணிந்து வேற விஷயமா...! இன்ஸ்பெக்டர் கிட்டே ரொம்ப நேரமா பேசிட்டி ரீத்தே...? அந்த விவரம் எனக்கு என்னான்னு தெரியணும்."

"உனக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை..."

"நீயும் உன்னோட பெண்டாட்டியும் வாக்கப்பில் இருக்க வேண்டியவங்க... இன்னமும் வீட்லயே இருக்கீங்களே...? இன்ஸ்பெக்டரை உன் பணத்தைக்காட்டி சரிக்கட்டிடியா...?"

"....."

"என்ன பேச்சையே காணோம்...? நான் சொன் எது சரிதானே? இதோ பார் உதயகுமார்... அந்த இன்ஸ்பெக்டரை நீ சரிக்கட்டினாலும் சரி... உன் னால... நான் போட்ட வியூகத்திலிருந்து தப்பிக் கவே முடியாது... நீ கோலத்துக்குள்ளே பூந்தா... அதுக்கும் கீழே நான் பூந்து வெளியே வருவேன்..."

"பாவி! நீ யார்ரா...?"

"பாவி நானில்லை. நீதான்... நீ எப்பவோ பண் ணின பாலம்தான் இப்ப மூட்டை கூட்டிகிட்டு வந்து உன் வீட்டு வாசல்ல நின்னுட்டிருக்கு..."

"ராஸ்கல்! உன்னால என்ன பண்ண முடியுமோ பண்ணுடா..." - ரிஸீவரை ஓங்கி சாத்தினான் உதயகுமார்.

உற்சாகமில்லாமல் விடிந்தது மறுநாள் காலைப் பொழுது. ராத்திரி முழுவதும் சரியாகத் தூங்காத தால் வித்யாவுக்கும் - உதயகுமாருக்கும் கண்களில் ளரிச்சலும் உடம்பில் தளர்ச்சியும் இருந்தது. வித்யா சமையலறைக்குள் நுழைந்து - காபி தயாரித்துக் கொண்டு - உதயகுமாரை நெருங்கினாள். போர்வைக்குள் இருந்த - அவனை எழுப்பிய போது - நெற்றி கட்டது.

"என்னங்க உடம்பு கடுது...?"

"பயத்திலேயும்... டென்ஷன்லேயும்... ஏற் பட்ட காய்ச்சல் தான்."

"தெரியாமாயிருந்தால்... அந்த இன்ஸ்பெக்டர் தான் இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து நம்ம ரெண்டு பேரையும்... மீட்கப் போறதா சொல்லிவிடுகாரே...?"

"எதிரி போலிஸைக் காட்டிலும் தீவிரமாக இருக்கானே...? அவன் எவ்வளவு தெரியுமா போன் பண்ணி மிரட்டறான்... பார்த்தியா...?"

"குரலை வெச்சு அவன் யார்ன்னு உங்களாலே கண்டு பிடிக்க முடியலையா...?"

"ராத்திரி பூராவும் எனக்கு அதே யோசனைதான். போன்ல பேசினவன் குரலை வேணுமின்னே மாத்தி பேசினான். அதான் என்னால கண்டுபிடிக்க முடியலை..."

"இன்னொருதரம் அவன் போன்ல பேசினா உங்களாலே குரலை ஐடென்டிஃபை பண்ண முடியுமா...?"

"உன்னிப்பாகவனிக்கணும்..."

"இன்ஸ்பெக்டர்க்கு... இன்னிக்குப் பணம் தரணும். பாங்குக்கு போய் பணம் மாத்திகிட்டு... நானே... சதர்ன் ஹோட்டலுக்குப் போய் குடுத்துட்டுமா...?"

"நீ போறியா...?"

"ஆமா... உங்களுக்குத்தான்... உடம்பு கடுதே... பேசாமே ரெஸ்ட் எடுத்துக்குங்க..."

"உன்னால முடியுமா...?"

"என்முடியாது... சரியாபத்து மணிக்கே கிளம்பி பாங்குக்குப் போய் பணத்தை ட்ராப் பண்ணி கிட்டு ஹோட்டல் சதர்ன்குப் போய் - அங்கே காத்திட்டிருக்கிற இன்ஸ்பெக்டர்க்கு குடுத்துட்டு வந்துடறேன்..."

வித்யா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே - டெலிபோன் அடித்தது. 'நீயே எடுத்து பேச...' என்பது போல் கண்ணைக் காட்டினான் உதயகுமார்.

வித்யா ரிஸீவரை எடுத்தாள்.

"ஹலோ..."

"குட்மார்னிங் மிஸஸ் வித்யா. நான் இன்ஸ்பெக்டர்..."

"குட்மார்னிங் ஸார்... இப்பத்தான் உங்களைப்

வேண்டாம்

பத்து பேசிக்கிட்டிருந்தோம்..."

"என்ன விஷயம்...?"

"உங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைப் பத்தித்தான்..."

"உங்க ரெண்டு பேர்ல யார் பணத்தைக் கொண்டு வந்து குடுக்கப் போறீங்க...?"

"நான்தான். அவர்க்கு வேசாஃபீவர்..."

"எத்தனை மணிக்கு வர்றீங்க...?"

"பாங்குக்கு போய்ட்டு... சரியா பத்தரை மணிக் கெல்லாம் ஹோட்டலுக்கு வந்துடுவேன்... நீங்க ரிசப்ஷன்ல இருப்பீங்களா...? ரெஸ்டாரெண்ட்ல இருப்பீங்களா...?"

"ரெஸ்டாரெண்ட்..."

"நீங்க மட்டும் வருவீங்களா...? இல்லே சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் வருவாரா...?"

"நான் மட்டும் தான்..."

"உங்ககிட்டே ஒரு விஷயம் சொல்லணும். நேத் திக்கு ராத்திரி யாரோ ஒருத்தன் போன் பண்ணி - என்னைவரை மிரட்டினான்..."

"எதையும் போன்ல பேச வேண்டாம்... ஹோட்டல் ரெஸ்டாரெண்ட்ல வெச்சு பேசிக்குவோம்... சரியா பத்தரை மணிக்கு வந்து டுங்க... லேட் பண்ணிட வேண்டாம்..."

"லேட் ஆகவே ஆகாது..."

"தாங்க்யூ... மத்ததை அங்கே பேசிக்கு வோம்..."

பத்து மணிக்கெல்லாம் பாங்கில் இருந்தான் வித்யா. செக்கை கொடுத்துவிட்டு கேஷ வாங்க நிற்காலியில் காத்திருந்த போது - பாங்க் மாஸ்டர் அவனிடம் ஒரு ஸ்டேக் புன்னகையோடு வந்தார். "மிஸ்டர் உதயகுமார் ஊர்ல இல்லையாமேடம்?"

"ஊர்லதான் இருக்கார். ஹி... ஈஸ்... நாட் வெல்... அதான் கேஷ வாங்கிட்டுப் போக நான் வந்தேன்..."

"ஏதாவது கூல்ட்ரிங்க் சாப்பிடறீங்களா?"

"வேண்டாம், தாங்க்ஸ்..."

"டோக்கனைக் குடுங்க. கேஷ நான் வாங்கித் தரேன். என்ன டிநாமினேஷன் வேணும்..."

ஹண்ட்ரான்ஸ் ஆர்மிஸ்டீஸ்...?"

"ஹண்ட்ரான்ஸ்..."

"எப்பவுமே 'பே' டே அன்னிக்குத்தான் மிஸ்டர் உதயகுமார் இவ்வளவு கேஷ்டாபண்ணுவார்... இன்னிக்கு ஏதாவது திங்க்ஸ் வாங்கப் போறீங்களா...?"

"ஒரு வேண்டி பர்சேஸ்... அதுக்கு அட்வான்ஸ் குடுக்கத்தான்..."

"சூட் திங்க்..." மானேஜர் சிரித்துக் கொண்டே போய் நூறு ரூபாய் சுட்டுகளாக கொண்டு வந்து அவளுடைய கைகளில் இனித்தார். வித்யா பணத்தை ப்ரீப் கேஸில் அடுக்கிக் கொண்டு - மானேஜரிடம் விடை பெற்று வெளியே வந்தாள். காரில் கிளம்பி ஹோட்டலை அடைந்த போது நேரம் 10.25. ரிசப்ஷன் ஹாலைக் கடந்து - இடது பக்கமாய் தெரிந்த ரெஸ்டாரெண்ட் டுக்குள் நுழைந்தாள்.

ரெஸ்டாரெண்ட்டில் கூட்டம் அவ்வளவாக இல்லை... அவ்வளவு பெரிய ஹாலில் நான் கைத்து பேர்கள் மட்டும் உட்கார்ந்து - ஸாண்ட் விச்சையும் ஆம்ஸெட்டையும் மென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வித்யா சூட்கேஸை மடியில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு மூவையோர டேபிளில் உட்கார்ந்தாள்.

"இன்ஸ்பெக்டர் எந்த நிமிஷமும் வரலாம்... பணத்தைக் கொடுத்ததும்... உடனே கிளம்பி வேண்டியதுதான்..."

காத்திருந்தாள்.

வெயிட்டர் பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

"ஒரு காபி..."

அவன் நகர்ந்து போனதும் - வாட்சைப் பார்த்தாள் வித்யா.

மணி 10.27.

ரெஸ்டாரெண்ட்டின் அமைதியான சூழ்நிலை மனசுக்குப் பயமாய் இருந்தது. இருதயம் வேகமான துடிப்பில் - விநாடிகளைக் கழித்துக் கொண்டிருக்க -

காபி வந்தது.

கிணறு

குடித்தான்.

நேரம் சரியாய் 10.30.

இன்ஸ்பெக்டர் ஸர்க்கானோம்.

10.35

ரெஸ்டாரெண்ட் வாசலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வித்யா.

10.37

10.40

"ஏதாவது ஹோட்டல் மாறி வந்து விட்டோமா...? அவர் சதீன் ஹோட்டலைத் தானே சொன்னார்..."

"வெளியே போய் ரிசப்ஷனில் பார்ப்போமா...?" வித்யா யோசித்து எழ முயன்ற விநாடி.

வெள்ளை பேண்ட் வெள்ளை சர்ட்டில் இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே வந்தார். வேகமான தடையில் அவளை நெருங்கி - எதிரே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

"ஸாரி சீபார் த டிஸே...! நீங்க வந்து நேரமாச்சா...?"

"சரியா பத்தரை மணிக்கு வந்துட்டேன்..."

"கேஷ் எவ்வளவு இருக்கு...?"

"ஸெவன்டி ஃபைவ் தெனஸண்ட்..."

இன்ஸ்பெக்டர் கூற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னார். "இன்னும் ஒரு தர்ட்டி தெனஸண்ட் நீங்க அதிகமா கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் மிஸஸ் வித்யா..."

"எதுக்கு...?"

"அந்தப் பொண்ணோட டெட் பாடியை ரோட்டோரத்துல போட்டு அதை ஒரு அதானைப் பிணமா ட்ரீட் பண்ணி - மார்க்கவரிக்குக் கொண்டு போக - கான்ஸ்டபிள்களோட உதவி தேவைப் பட்டது. மூணு கான்ஸ்டபிள்களை இதுக்காக சரி பண்ண வேண்டியதாயிடுச்சு... ஆளுக்கு தலா பத்தாயிரம் தர்றதா சொல்லிட்டேன்... கொடுத்துடலாமா...?"

"அதிகமா பணம் கேக்கமாட்டேன்னு சொன்னீங்க...?"

"சொன்னேன்... வாஸ்தவந்தான்..." - முழங்கைகளை மேஜையின் மேல் ஊன்றிக்

கொண்டவர் - தொடரித்தார். "ஒரு கொலைக் கேஸை முடிக்கி ஜூரணம் பண்ணுன்னா... அப்படித்தான்... அப்பப்ப இது மாதிரி என்ன சின்ன சிக்கல் வந்துடும்... அந்த சிக்கல்களை உடனுக்குடனே தீர்த்துடறது புத்தொலித்தனம். மூணு கான்ஸ்டபிள்களோட வாயை சாத்தவைன்னா... விவகாரம் ஏதாவது ஒரு வழியை போலீஸ் கப்பிரீவரன்"க்குப் போலிடும்..."

"ப... பணம் எப்ப வேணும்..."

"நானைக்குக் குடுத்தாக்கூட போலும்..."

"என்னோட கணவரைக் கேட்டுட்டு..."

"நாரானமா...! கேட்டுட்டே குடுங்க... அவசரமில்லை... பை... த... பை... அவர்க்கு உடம்பு எப்படி இருக்கு..."

"டெம்பரேச்சர் இருக்கு..."

"பயந்துட்டார் போலிருக்கு. பயப்பட வேண்டாம்ன்னு சொல்லுங்க. கேஸை ரெண்டே நாளை கத்தம் பண்ணிடலாம்..."

"விவகாரம் வெளியே வந்துடாதே..."

"வராவே வராது... ஆமா... போன்ஸ் பேசும் போது ஏதோ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்றதுக்காக வந்தீங்களே... என்ன விஷயம் அது..."

"நேத்திக்கு ராத்திரி எவனோ ஒருத்தன்... போன் பண்ணி 'அந்தப் பெண்ணைக் கொலை பண்ணினது நான்தான். கொலைப் பழியிலிருந்து நீயும் உன்னோட மனைவியும் தப்பிக்க முடியாது'ன்னு என் கணவரை மிரட்டினான்..."

"அவன் யார்ங்கிறதை உங்க கணவராலே கண்டு பிடிக்க முடியலையா..."

"முடியலை..."

"சரி... அவன் யாராகவோ இருந்துட்டுப் போகட்டும்... அதைப் பத்தி நீங்களோ உங்க கணவரோ கவலைப்படவே வேண்டாம்... அவன் கிட்டயிருந்து போன் வந்தா பதிலுக்குப் பதில் பேசிட்டிருக்காமே... ரிஸீவரை வெச்சுடுங்க..."

"அவனால எந்த ஆபத்தும் வராது..."

"ஆபத்து அவன் மூலமா இனிமே வரவாய்ப்பே இல்லை... ஏன்னா கொலை பண்ணின ஆசாமி தன்னை வெளிப்படுத்திக்க மாட்டான். அவ

னோட 'எயம்' பூராயும் நீங்களும் உங்க கணவரும் இத்தக் கொலைப் பழியில் மாட்டிட்டு... ஜெஸ்துக்குப்போனதும்கிறதுதான். அவனோட எண்ணத்துக்கு ஒரு பெரிய குறுக்குச் சவரத்தான் தான் எழப்பட்டுடேனே... அவனால என்ன பண்ண முடியும்..."

"உங்க டிபார்ட்மென்ட்ல இருக்கிற தப்பிரீவரன்"க்குப் போன் பண்ணி இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிட்டா..."

"சொல்லிட்டுமே... டிபார்ட்மென்ட்ல என்னைத்தான் கூப்பிட்டு விசாரிப்பாங்க. அது மாதிரி எதுவுமே நடக்கலையன்னு சொல்லிடுவேன். டிபார்ட்மென்ட்ல எனைக்குக் கொஞ்சம் செல்வாகும் இருக்கு... மெட்ராஸ்ல இருக்கிற எம்.எம்.ஏக் களில் மூணு பேர் எனக்கு... நெருக்கம்... எந்த விஷயத்தையும் சாதிக்கலாம்..."

வித்யா கொஞ்சம் முகத் தெலிவோடு எழுந்தாள். "அப்பதான் புறப்படலானா..."

"ம்... அந்த முப்பதாயிரத்தை எப்ப தரறீங்க..."

"என் கணவரிடட்டே பேசிட்டு... சொல்றேனே..."

"எதுவைத்தீங்க...? காரா..."

"ஆமா..."

"நீங்க போங்க... நான் பத்து நிமிஷம் இருந்து காபி சாப்பிட்டு வர்றேன்..."

ரெஸ்டாரெண்ட்டை விட்டு வெளியே வந்தாள் வித்யா. மனதிலிருந்த படபடப்பு கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. ஆனால் கான்ஸ்டபிள்களுக்காக கேட்ட முப்பதாயிரம் மட்டும் கொஞ்சம் நெருடலாய் இருந்தது.

"இந்தப் பணப்பழிப்பு நிற்குமா..."

"இல்லை இதற்கு மேலும் தொடருமா..."

யோசித்துக்கொண்டே ஹோட்டலின் கார்பார்க் கிங்கைத் தொட்டு, தன் காரை நெருங்கியவள் - ஆச்சரியப்பட்டாள்.

காரின் முன் சீட்டில் -

ட்ரைவரின் ஸ்தானத்தில் - இளம் ரோஸ் நிறக் கவர் ஒன்று பனிச்சென்று கண்ணில் பட்டது.

கவரை எடுத்தான்.

மேற்பரப்பில் டைப் அடித்த வாசகங்கள் தெரிந்தன. மிஸஸ் அண்ட் மிஸ்டர் உதயகுமார் அவர்களின் கவிவான பார்வைக்காக.

வித்யா சட்டென்று தலையை உயர்த்தி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பேராதே - ஹோட்டலின் காம்பெளண்ட் கேட்டுக்கு வெளியே - பைக்கில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன் அவசரமாய் கிக்கரை உதைத்து - பைக்கை விரட்டினான்.

'யாரவன்...?'

வித்யா சட்டென்று கார்க்குள் பாய்ந்து - அதன் என்ஜினை உகப்பி - விகக்கென்று விரட்டி - பத்து விநாடிகள் முடிவதற்குள் காம்பெளண்ட் கேட்டுக்கு வெளியே வந்தாள்.

நீளமான ரோட்டின் தொலைவில் அந்த பைக் போய்க் கொண்டிருந்தது. வித்யா விரட்ட ஆரம்பித்தாள்.

பைக் இப்போது ஒரு வளையில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. அகரவேகம் - 'அவனைப் பிடிக்க முடியுமா...?'

கார் தில விநாடிகளுக்குப் பின் வளைவைத் தொட்ட போது அந்த சந்திப்பில் நான்கு ரோடுகள் பிரிய - வித்யா குழப்பமானாள்.

'பைக் எந்த ரோட்டில் திரும்பிவிருக்கும்...?'

ரோட்டோரத்தில் இளநீர் காய்களைக் குவித்து வைத்து - கையில் அரிவாளோடு உட்கார்ந்திருந்த - முண்டாக கட்டின நபரிடம் காரைக் கொண்டு போய் நிறுத்திக் கேட்டாள் வித்யா.

"இந்தப் பக்கமா ஒரு பைக் வந்ததே... அது எந்த ரோட்ல திரும்பிப் போச்சு...?"

"ஸ்பீடா ஒரு பைக் போச்சே... அதுவா...?"

"ஆமா..."

"சோத்துக்கைப் பக்கம்தான் திரும்பிப் போச்சுமா..."

வலது கைப்பக்கம் காரைத் திருப்பினாள் வித்யா. ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தி வேகம் பிடித்தாள்.

ரோடு வெறிச்சிட்டு - கார்க்குப் பின்னால்

காரைத்

ஒடியது. எந்த வாகனமும் தட்டுப்படவில்லை. இனிமேல் அந்த பைக்காரனைப் பிடிப்பது

ஒரமம். நான்கைந்து கிலோமீட்டர் வரை - காரை திருப்பினான்.

வீட்டு வாசலில் -

உதயகுமார் கவனையோடு காத்திருந்தான்.

9

கார் போர்ட்டி கோலில் வந்து நின்றதும் - உதயகுமார் வேக நடைமீது வித்யாவை நெருங்கினான். "ஏன்... வித்யா... இவ்வளவு நேரம்...?"

"இன்ஸ்பெக்டர் வர லேட்..." - காரினின்றும் டீழே இறங்கினான்.

"பணத்தைக் குடுத்துட்டியா...?"

"ம்..."

"என்ன சொன்னார்...?"

"உள்ளே போய் பேசலாம் வாங்க..."

"கையில் என்ன கவர்...?"

"வாங்க சொல்றேன்..."

இருவரும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். வித்யா கணவனை சோபாவில் உட்கார வைத்து - பூக்கத்தில் தானும் உட்கார்ந்து - எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்துவிட்டு கவரைப் பிரித்தாள்.

உள்ளே நான்கு கலர் போட்டோக்களும் - டைப் அடிக்கப்பட்ட ஒரு கடிதமும் இருந்தது.

வித்யா கடிதத்தை வாய்விட்டே படித்தாள்.

"கொலைகாரத்தம்பதிகளுக்கு -

ஒரு கொலையைச் செய்துவிட்டு - போலீஸின் பிடியிலிருந்து தப்பிவிட முயல்வது அவ்வளவு கலப்பில்லை. வனிதாவைக் கொலை செய்த உங்களை - இன்ஸ்பெக்டர் கைது செய்யாதது எனக்கு ஆச்சரியமே... இன்ஸ்பெக்டரை நீ பணத்தால் சரிக்கட்டி விருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். நீ போலீஸில் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் முந்தைய ஆசை. அந்த ஆசை இப்போது இல்லை. நான்

நினைத்தால் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டின் மேலதிகாரிகளுக்குத் தகவல் கொடுத்து - கைவசம் அனுப்பியுள்ள போட்டோக்களையும் காட்டி - உனக்குப் பிரச்சனையை உண்டாக்க முடியும். ஆனால் அப்படிச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. என் உதடுகள் மௌனம் சாதிக்க வேண்டுமென்றால் - உன்னிடம் இருக்கும் பணம் என்னிடம் பேச வேண்டும்.

படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு - போட்டோக்களைப் பார்த்தான் வித்யா.

அவள் வீட்டின் குளியலறைப் படம். ரத்தக் கறை கவர்கள். பாத்தப்பில் அந்தப் பெண்ணின் பிணம்.

உதயகுமார் கலவரமானான். "ராஸ்கல்! எல்லாமே ஒரு முன்னேற்பாட்டோடு பண்ணியிருக்கான்..."

"இந்தப் போட்டோக்களை வெச்சுட்டு அவ னால என்னங்க பண்ண முடியும்...? போலீஸுக்கு போனா நம்புவாங்களா...?"

"நம்புவாங்களோ இல்லையோ... பிரச்சனை தானே...? வீட்டுக்கு வருவாங்க. விசாரணை பண்ணுவாங்க. நாம் எல்லாத்தையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். இது 'செட்டப்'ன்னு சொன்னாலும் - கேஸை கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு போய்த்தான் முடிவு பண்ணுவாங்க..."

"இந்த லெட்டர்படி பார்த்தா... இவனும் பணத்தை எதிர்பார்க்கிறான்...! இப்ப என்னங்க பண்ணலாம்...?"

"உழைச்சு சம்பாதிச்சாக... ஆயிரக்கணக்கா... இன்ஸ் பெக்டர்க்கும்... கொலைகாரப் பயலுக்கும் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு... இந்தப் பக்கம் இன்ஸ்பெக்டர் தொல்லை. அந்தப் பக்கம் முகம் தெரியாத கொலைகாரன் தொல்லை..."

உதயகுமார் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே - சற்றுத் தள்ளியிருந்த டெலிபோன் கூப்பிட்டது.

"போன் மணி அடிச்சாலே... உடம்புல இருக்கிற நரம்பெல்லாம் சுளீர்ன்னு மடங்குது..."

யார்ன்னு பாரு வித்யா..."

"அந்தக் கொலைகாரனா இருப்பானோ...?"

"இருந்தா என்ன...? தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போயாச்சு... இவனும் பணத்துக்கு அலைகிற கேஸ்தான். தைரியமா எடுத்துப் பேச..."

வித்யா போய் ரிஸீவரை எடுத்தாள்.

"ஹலோ..."

"என்ன... நீயும்... உன் புருஷனும் லெட்டர் படிச்சீங்களா...?"

"படிச்சோம்..."

"போட்டோஸ்...?"

"பார்த்தோம்..."

"உன் புருஷனைக் காட்டிலும் நீ தைரியமாவே இருக்கே... என்னைப் பிடிக்கிறதுக்காக கார்ல என்ன விரட்டு விரட்டினே...?"

"நாங்க உனக்கு என்ன பண்ணினோம்...? எதுக்காக எங்களை இப்படி வேண்டாத பிரச்சினை யில் மாட்டிவிட்டு - இம்சை படுத்தறே...?"

"வாழ்க்கையோட தத்துவம் என்ன தெரியுமா...? இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வந்துதான் வாழ்க்கை... இப்ப உங்க ரெண்டு பேர்க்கும் துன்பம்... அந்தத்துன்பமும் தற்காலிக மானதுதான். உன் புருஷன் நினைச்சா... இந்த துன்பத்தையும் இல்லாமே பண்ணிக்கலாம்... ஆனா அதுக்காக கொடுக்க வேண்டிய விலை... கொஞ்சம் அதிகமா இருக்கும்..."

"உன்னோட விலை என்ன...?"

"கொஞ்சம் காஸ்ட்லி..."

"எவ்வளவு...?"

"ரெண்டு லட்சம்..."

"என்னது... ரெண்டு லட்சமா...?" - வித்யா அதிர்ந்து போய் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே

உதயகுமார் எழுந்து வந்து ரிஸீவரை வாங்கினான்.

கோபமாய் கத்தினான். "டேய்... யாரா... நீ...? தைரியமிருந்தா எம் முன்னாடி வாடா..."

"முட்டான்...! நேர்ல வந்து... உம் முன்னாடி உட் ளர்ந்து பேரம் பேச நீ என்ன வைர வியாபாரமா பண்ணிட்டிருக்க...? இது ஒரு நிழல் வியாபாரம் உதயகுமார்... உன்னோட பெண்டாட்டிக்கு இருக்

தெரியாம்கூட உனக்கு இல்லை..."

"டேய் உனக்கு வேண்டியது பணம் தானே...?"

"ஆமா... ஆமா..."

"எவ்வளவு...?"

"ரெண்டு லட்சம் தான்..."

"அவ்வளவு பணம் என்கிட்டே இல்லை..."

"என்னது...? பணம் என்கிட்டே இல்லையா...?"

கார் இருக்கு... அழகான குட்டி பங்களை இருக்கு...
மெஷின் ஓல்ஸ் தயாரிக்கிற ஃபேக்டரி வெச்சி
ருக்கே. ரெண்டு லட்சம்ங்கிறது... உன்னைப்
பொறுத்தவரைக்கும்... ரெண்டாயிரம்
மாதிரிதான்..."

"அதெல்லாம்... ஆறு மாதத்துக்கு முந்தி...
இப்ப பிசினெஸ் சரியில்லை. வீட்டு பேர்ல... கார்
பேர்ல கடன் இருக்கு... பாங்க்ல பணம்
கிடையாது..."

"பொய்..."

"நிஜமத்தான் சொன்னேன்..."

"நான் நம்ப மாட்டேன். எனக்கு வேண்டியது
பணம். இன்னும் ஒருமணி நேரம் கழிச்ச உனக்குப்
போன் பண்ணுவேன். உன்னோட பதில் எனக்குச்
சாதகமா இருக்கணும்... இல்லே... நடக்கப்
போகிற சம்பவங்கள் உனக்குப் பாதகமாகத்தான்
இருக்கும். நீயும் உன்னோட அழகான
பெண்டாட்டியும் உட்கார்ந்து யோசனை
பண்ணுங்க..." ரிஸிவர் மறுமுனையில்
'த்தட்' தென்று வைக்கப்பட்டது.

உதயகுமார் ரிஸிவரை வைக்கக்கூட
தோன்றாமல் அப்படியே தள்ளிந்து போய் உட்கார்ந்
தான். வித்யா அவன் கையிலிருந்த ரிஸிவரை
வாங்கி அமர்த்திவிட்டு பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

"என்னங்க..."

"ம்..."

"அவனுக்கும் பணத்தைக் கொடுத்து வாயைச்
சாத்த வேண்டியதுதான்..."

"எப்படி முடியும் வித்யா...? ரெண்டு லட்சம்
கேக்கிறானே...? இவ்வளவு பணம் இப்ப நம்ம
கிட்டே ஏது...? வீட்டு மேல கடன்... பாக்டரி
மேல கடன்... இந்தக் கடனெல்லாம் வெளியே
தெரியாதபடிக்கு... அந்தஸ்து குறையாம பிசினஸ்

பண்ணிட்டிருந்தோம். பேங்க்ல ஃபாக்டரியோட
பணம் ஒன்றரை லட்சம் இருந்தது. அதுல...
எழுபத்தஞ்சாயிரத்தை எடுத்து - இன்ஸ்பெக்டர்க்கு
குடுத்துட்டோம்... இன்னும் மூன்று கான்ஸ்டரிக்ஷன்
ஸுக்கு முப்பதாயிரம் ரூபாதரணும். மீதி கையில்
இருக்கிற பணம் நாப்பத்தஞ்சாயிரம் தான்...!
ரெண்டு லட்சத்துக்கு எங்கே போறதாம்...?"

"மறுபடியும் அவன் போன் பண்ணினா...
பணம் நாற்பதாயிரமும் கொஞ்சம் நகைகளும்
தர்றோம்ன்னு சொல்லிப் பாருங்களேன்..."

"அவனுக்கு... ஒரு பைசாகூட குடுக்கக்கூடாது
வித்யா..."

"அவன் விடுவானா...?"

"இந்த விஷயத்தைச் சமாளிக்க இன்ஸ்பெக்டர்
கிட்டே உதவி கேட்க வேண்டியதுதான்..."

"அவர் உதவுவாரா...?"

"கேட்டுப் பார்க்கலாம்..." - சொன்ன
உதயகுமார் எழுந்து ரிஸிவரை எடுத்து டயலைச்
சுழற்றிவிட்டு கேட்டான்.

"போலீஸ் ஸ்டேஷன்..."

"....."

"இன்ஸ்பெக்டர் நான் உதயகுமார்..."

"....."

"ஒரு பத்து நிமிஷம் என் வீட்டுக்கு வந்துட்டுப்
போக முடியுமா...?"

"....."

"விஷயத்தை நேர்லதான் சொல்லணும்..."

"....."

"ப்ளீஸ்! வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்... பத்தே
நிமிஷம்தான்..."

"....."

"தாங்க்யூ... உங்களுக்காக வெயிட் பண்ணிட்டி
ருக்கேன்..." ரிஸிவரை வைத்துவிட்டு - வித்யா
விடம் திரும்பினான் உதயகுமார். "இன்ஸ்பெக்
டருக்கு வீட்டுக்கு வரவே இஷ்டமில்லை...
வேண்டா வெறுப்பா பேசினார். பணம் வாங்கற
வரைக்கும் குழைஞ்சார். இப்ப... ஆளையே
தெரியாத மாதிரி பேசறார்..."

"வரேன்னாரா...?"

"இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துல வர்றாராம்..."
"அவர் கிட்டே என்ன உதவி கேக்கப் போறீங்க...?"

"இந்தக் கொலைகாரனை மொதல்ல அழக்கச் சொல்லணும்..."

காத்திருந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு மணி நேரம் கழித்து - யூனி ஃபார்மில் வந்து பைக்கில் இறங்கினார். அமர்த்தலாய் உள்ளே வந்தவர் - கடுகடுப்பாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

"என்ன விஷயம்...?"

"வந்து... அந்த ஆசாமி மறுபடியும் போன் பண்ணியிருந்தான்..."

"யாரு...?"

"தட் மர்டர்..."

"அவனை இக்னோர் பண்ணுங்க... போன்ல அவன் குரல் கேட்டதும் ரிஸிவரை வெச்சுடுங்க..."

"இந்த போட்டோக்களையும் லெட்டரையும் பாருங்க ஸார்..."

இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்துவிட்டு - கன்னத்தைச் சொறிந்தார். "எல்லாமே திட்டம் போட்டு... ப்ரீகாஷினரி ஸ்டெப்ஸ் எடுத்துக் காரியம் பண்ணி யிருக்கான். இவன் பழைய கிரிமினல் பேர்வழியாகக் கூட இருக்கலாம்... இவனோட டிமாண்ட் என்ன? பணம் தானே...?"

"ஆமா..."

"குடுத்துடுங்க..."

"ரெண்டு லட்சம் கேக்கிறானே...?"

"பாப்ரே..." என்று அதிர்ச்சி காட்டினார் இன்ஸ்பெக்டர். உதயகுமார் தொடர்ந்தான். "இன்ஸ்பெக்டர்! நாங்க செய்யாத ஒரு கொலைக்காக ரெண்டு பக்கமிருந்தும் கஷ்டத்தை அனுபவிச்சுட்டு இருக்கோம். ஒரு பக்கம் நீங்க பணம் கேக்கறீங்க... இன்னொரு பக்கம் அவன் பணத்துக்காக டிமாண்ட் பண்ண ஆரம்பிச்சிருக்கான்... அந்த ஆசாமியை நீங்க எப்படியாவது பிடிக்கணும்... இன்ஸ்பெக்டர்..."

இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகைத்தார்.

"பிடிச்சா பிரச்னை தீர்ந்துடாது... அதுக்குப் பின்னாடிதான் அது பூதாகரமா உருவெடுக்கும்..."

கொண்ட

இருவரும் திகைக்க - இன்ஸ்பெக்டர் தொடர்ந்தார். "எப்படின்னு கேக்கறீங்க...? கொலையாளியைப் பிடிச்சா... அவன் தான் கொலை செய்யவைன்னுதான் சொல்லுவான். பாடி உங்க வீட்டுக்குள்யலறையில் இருந்திருக்கு. பாடியை டிஸ்போஸ் பண்ண... நீங்க ரெண்டு பேரும் முயற்சித்து ஒரு பெரிய குற்றம்... கேஸ்... கோர்ட்டுக்குப் போனா... சாட்சிகளும் தடயங்களும் உங்களுக்குப் பாதகமா இருந்தா... ஆயுள் தண்டனை வரைக்கும் கிடைக்கலாம். அடிவனவா இன்னொரு விஷயம்... கோர்ட்டிடும் நானும் உங்களுக்கு எதிராத்தான் சாட்சி சொல்வ வேண்டியிருக்கும்..."

உதயகுமாரும், வித்யாவும் தொறுங்கிப் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

"இ... இன்ஸ்பெக்டர்..."

அவர் தொப்பியைக் கழற்றினார். "ஸார் உதய குமார்... உங்களை போன் மூலமா மிரட்டற அந்த எக்ஸைசரிக்கட்ட வேண்டியது உங்க பொறுப்பு... இதுல நான் தலையிட்டா... விவகாரம் விஸ்வரூபம் எடுத்துடும்... ஹேண்டிங் மேட்டர் வித் சாஃப்ட் வேர்ட்ஸ்... அவன் கிட்டே பேரம் பேசிப்பாருங்க... உங்க பைபரைன்சியல் பொலிஷனை எடுத்துச் சொல்லி - ஒரு அமெனன்ட்டுக்கு அவனை ஒப்புக்க வைப்புக..."

"அவன் ஒத்துக்கலைன்னா...?"

"ஒத்துக்குவான்..."

"எப்படிச் சொல்றீங்க...?"

"அவனோட நோக்கம் பணம்ன்னு ஆன பின்னாடி... எந்தத் தொகையையும் வாங்கிக்கு வான்..."

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து கொண்டார். வாசலை நோக்கி இரண்டடி நடந்தவர் நின்றார். "கான்ஸ்டபிள்களுக்குத் தரவேண்டிய பணம் எப்ப கிடைக்கும்...?"

"நானைக்கு..."

"அதுக்கும் ஏதாவது காரணம் சொல்லி - பணம் இல்லைன்னு கையை விரிச்சுடாதிங்க... கான்ஸ்டபிள்கள் வரையத் தொறந்துட்டா..."

உங்கனோடு சேர்ந்து நானும் உன்னே போக வேண்டி வந்துகூடும். ஆனா... என்னைக் காப்பாத்திக்க நான் எந்தப் பொய்யையும் சொல்லத் தயாராயிருப்பேன்..."

சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் - தலைக்குத் தொப்பி யைக் கொடுத்துக் கொண்டே லாசலில் நின்றிருந்த ஸைக்கை நோக்கிப் போனார்.

10

சரியாய் ஒரு மணி நேரம் கழிந்து - டெலிபோன் கத்தியது.

உதயகுமார் வித்யாவைப் பார்க்க - அவள் போய் ரிஸீவரை எடுத்தாள். "ஹலோ..."

"தாய்க்குலமா...? வணக்கம்..."

"....." ரிஸீவரின் வாயை பொத்திக் கொண்டே வித்யாதன் கணவனிடம் திரும்பி "அவன் தாய்க்" என்றான்.

"அவன் கிட்டே நீயே பேசிப்பார்..." ரிஸீவர்க்கு உதட்டைக் கொடுத்தாள் வித்யா.

"ஹலோ..."

"என்ன முடிவு பண்ணியிருக்கான் உன் புருஷன்..."

"தீ கேட்கிற தொகை அதிகம்... அவ்வளவு பணம் எங்ககிட்டே இல்லை..."

"என்ன அழகான - அற்புதமான பொய்..."

"திஜுமாத்தான் சொல்றோம்..."

"சரி... எனக்குப் பணம் வேண்டாம்... பணத்துக்குப் பதிலா வேற எதையாவது கேக்கலாமா...?"

"என்ன கேக்கப் போறே...?"

"வாரத்துக்கு ரெண்டு ராத்திரி என்னோட படுக்கைக்கு நீ வரணும்..."

"த்தா...!"

"என்ன த்தா...? நீயும் உன் புருஷனும் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்துல மாட்டியிருக்கீங்கன்னு ஒரு நிமிஷம் நினைச்சுப் பாரு... 'த்தா'ன்னு சொல்ல மாட்டே. 'ஆஹா'ன்னு சந்தோஷப் படுவே... என்ன வர்றியா...? வாரத்துக்கு ரெண்டு

தான் போதும்."

வித்யாவின் உடம்பு கோபத்திலும் ஆத்திரத்திலும் தன்னிச்சையாய் நடுங்கிக் கொண்டிருக்க உதயகுமார் எழுந்து வந்து - அவன் கைகிலிருந்த ரிஸீவரை வாங்கினான்.

"ஹலோ..."

"வா ப்ரதர்...! என்ன உன் பெண்டாட்டி ஷாக் ஆயிட்டாளா...?"

"தீ கேக்கற பணத்தை எங்களாலே தர முடியாது..."

"நான் பணம் கேக்கலை... ப்ரதர்..."

"மின்னே...?"

"உன் அழகான பெண்டாட்டியை வாரத்துக்கு ரெண்டு நாள் என் படுக்கைக்குக் கூப்பிட்டேன்..."

"ஐ...ஐ... ப்ளடி பாஸ்டர்..."

"நிதானம்... நிதானம். உன்னோட கோபம் நியாயமானது தான். ஆனா நீ இப்ப இருக்கிற நிலைமைக்கு கோபப்பட்டிப் பிரயோஜனமில்லை.

எனக்கு வேண்டியது ரெண்டு லட்ச ரூபாய். அந்தப் பணத்தை உன்னால குடுக்க முடியலைன்னா... பெண்டாட்டியோட உடம்பை வாரத்துக்கு ரெண்டு

ராத்திரி வாடகைக்கு விட வேண்டியதுதான்... ஒரு நாள் அவகாசம் எடுத்துக்க. யோசி. பணமா...? தாரமா...? முடிவு பண்ணிக்க... நாளைக்கு ராத்திரி

எனக்கு ஒரு முடிவைச் சொல்லணும்..."

மறுமுனையில் ரிஸீவர் வைக்கப்பட்டு விட - ரிஸீவரை எறிந்து விட்டு - எதிரில் இருந்த ஸ்டூலை எட்டி உதைத்தான். அது அவனுடைய வேகத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளாமல் - நிலைக் கண்ணாடியின் மேல் மோதி அதை நொறுக்கியது.

11

மறுநாள் காலை பதினோரு மணி.

வாசல் பக்கம் காலிங்பெல் அலறும் சத்தம் கேட்டு - நைந்த உடம்போடு எழுந்து போய் தைவத் திறந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டரும் - சப்-இன்ஸ்பெக்டரும்

மேட்டி டீரஸ்ஸில் தின்றிருந்தார்கள். வித்யாவைப் பார்த்ததும் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்குத் தார்.

"என்னம்மா...? பணம் கொண்டு வற்றதா சொல்லிட்டு வீட்டுக்குள்ளேயே இருத்திட்டங்க... கான்ஸ்டபிள்களுக்கு பணம் தர வேண்டாமா...?"

"அ... அவர்க்கு உடம்பு சரியில்லை..."

"பயக்காய்ச்சல் தானே... ஒரு மணி நேரம் வந்துட்டுப் போறத்துக்குள்ளே என்னாயிடும்...? கான்ஸ்டபிள்களோட வாயைச் சாத்தலைன்னா நிலைமை என்னாயிடும் தெரியுமா...?"

உதயகுமார் இருமிக் கொண்டே உள்ளேயிருந்து வந்தான். "வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்..."

"பணம் வேணும் உதயகுமார்..."

"ஒரு நிமிஷம் உள்ளே வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்..."

"என்ன...? உள்ளே வந்தார்கள்."

"உட்காங்க..."

"அதுக்கெல்லாம் நேரமில்லை... பணத்தைக் குடுங்க. நாங்க போய்கிட்டே இருப்போம். ஏதோ மதிப்பான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவங்க... தெரியாத தனமா கொலைக் கேஸ்ல மாட்டி கிட்டங்களைன்னு காப்பாத்த வந்தா... பெரிசா... பிசு... பண்ணிக்கறீங்கனே...?"

"ஸாரி... இன்ஸ்பெக்டர்...! அந்தக் கொலை கார்ப் பேர்வழியோட தொந்தரவை எங்களாலே தாங்கிக்க முடியலை..."

"அவனுக்கும் பணத்தைக் குடுத்து சரிக்கட்ட வேண்டியது தானே? ஒரு கொலைக் கேஸிலிருந்து தப்பிக்கிறதுன்னா சும்மாவா...?"

"அவன் இப்ப பணம் கேக்கலை...!"

"பின்னே...?"

"....."

"சொல்லுங்க... என்ன கேக்கிறான்...?"

"வாரத்துக்கு ரெண்டு ராத்திரி அவனுக்கு என் ஓய்ஃப் வேணுமாம்."

ஒரு விநாடி திகைத்த இன்ஸ்பெக்டர் - மறுவிநாடியே சகஜ நிலைமைக்கு வந்தார். "பிளாக் மெயில் பன்றவன் நாலையும் தான் கேப்பான். அவனைச் சரிக்கட்டி நம்ம வழிக்குக் கொண்டு வர்றதுதான் சாமர்த்தியம்..."

"இன்ஸ்பெக்டர்..." - உதயகுமார் கோபமாய்

ஏறிட்டபடி கத்தினான். அவர்புன்னகைத்தார்.

"கோபம் உபயோகப்படாது... ப்ளாக் மெயில் லை சமாளிக்க வேண்டியது உங்க பொறுப்பு. கான்ஸ்டபிள்களோட வாயைச் சாத்த வேண்டியது என்னோட பொறுப்பு. பணத்தை எப்ப தர்றீங்க...?"

வித்யா குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்.

"நாளைக்கு..."

"நாளைக்குன்னா... எத்தனை மணிக்கு...?"

"இதே நேரத்துக்கு வாங்க..."

"நாளைக்கும் தவணை சொன்னா... என்னோட கோபத்தை நீங்க தாங்கிக்க மாட்டீங்க..." - இன்ஸ்பெக்டர் ஆட்காட்டி விரலைக் காட்டி எச்சரித்து விட்டுப் போக சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பின் தொடர்ந்தார்.

அவர்கள் கரம்பெளண்ட் கேட்டைத் தாண்டும் வரை - முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த உதயகுமார் - கண்கள் சிவக்க - பற்களை நுறந்தான். "ஹார்ட்லஸ் க்ரியேச்சர்ஸ்..."

12

பாதி துக்கமும் - பாதி நினைப்புமாய் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த வித்யா பக்கத்து அறையில் மேஜை நகர்த்தப்படும் சத்தம் கேட்டு - துடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். பக்கத்தில் படுத்திருந்த உதயகுமாரைக் காணோம். டைம்பீஸில் ராத்திரி மணி 10.30.

'எங்கே போனார்...?'

கட்டிலை விட்டு இறங்கி - பக்கத்து அறைக்குப் போய் - சாத்தியிருந்த கதவைத் தள்ளி எட்டிப் பார்த்தான்.

அறை இருட்டாய் இருந்தது.

டேபிள் லாம்பைப் பொருத்திக் கொண்டு - உதயகுமார் வெள்ளைத்தாளில் எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

"என்னங்க...?"

வித்யா குரல் கொடுக்க - அவன் துடுக்கிட்டுத்

திரும்பிப் பார்த்தான். எழுதிக்கொண்டிருந்த பேப்பரை மறைக்க முயன்றான்.

வித்யா அவளை நெருங்கினாள்.

மேஜையின் மேல் - தண்ணாடி டம்ளர் திறைவ தண்ணீர். அதில் இரண்டு மாத்திரைகள் கரைந்து நீரின் நிறத்தை மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

"ஒண்ணுமில்லே வித்யா... நீ போய்... துங்கு."

"ஒண்ணுமில்லையா...? கைலிவ என்ன அது வெட்டி...?"

"அது... அது... வந்து..."

"ம்... குடுங்க... அந்த..."

வெடுக்கென்று அவன் கைலிவின்னும் - அந்த துண்டுக்காகிதத்தைப் பறித்து அதில் எழுதியிருந்த - நான்கு வரிகளைப் படித்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

"போலீஸ் துறைக்கு.

என் தற்கொலைக்கு யாரும் காரண மில்லை. என்னுடைய பிசினஸில் நஷ்டம். கடன் தொல்லை. இவைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. எனவே விஷம் குடித்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன். இப்படிக்கு உதயகுமார்."

"எ... என்னைக் இதெல்லாம்...?"

உதயகுமார் வெடித்துப் போய் அழுதான். "எனக்கு வேற வழி தெரியலை வித்யா. இந்த இக் கட்டிலிருந்து தப்பிக்கணும்ன்னு நினைச்சா... சாவு ஒண்ணுதான் வழி. ஒரு பக்கம் இன்ஸ்பெக்டர்... இன்னொரு பக்கம் மர்டர். இந்தப் பிரச்சனை இத் தோடு நிக்கும்ன்னு எனக்குத் தோணலை..."

"அதுக்காக... தற்கொலை பண்ணிக்கிறதா...?"

"என்னால அந்த முடிவுக்குத்தான் வர முடிஞ்சது... வித்யா. எந்த விநாடி என்ன ஆகு மோன்னு பயந்து சாகறதைவிட - நான்கு விஷமாத் திரையிலே செத்துப் போறது உத்தமமான விஷயம் இல்லையா..."

"சரி... நீங்க தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதுக்கு அப்புறம்... என்னோட நிலைமை என்னாகும்ன்னு யோசிக்கப் பார்த்தீங்களா...? உங்க முடிவு இது தான்னா... என்னோட முடிவும் இதுதான்... எனக்கும் அந்த விஷமாத் திரைகளைக் குடுங்க.

ஒண்ணையே செத்துப் போயிடலாம்..."

"நீ எதுக்காக சாகணும் வித்யா...? நான் செத்துட்டா அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் - மர்டரும்... உன்னை விட்டு விடலாமாங்க..."

"எனக்கு அந்த தம்பிக்கைலில்லீங்க... அவங்க டோட. கெடுபிடி இன்னமும் அதிகமானும்... நாம ரெண்டு பேருமே செத்துப் போயிடலாம்... எனக்கும் மாத்திரைகள் குடுங்க..."

"வி... வித்யா..."

"ம்... குடுங்க... நீங்க வாழறத்துக்கு முடிவு எடுத்தாலும் சரி, சாக எடுத்தாலும் சரி... எனக்கும் அதாவ பங்கு வேணும்..."

"வித்யா... நாம தற்கொலை பண்ணிக்கிறது பெரிய காரியமில்லை... ஆனா தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதுக்கான காரணம் வெளியே தெரியக் கூடாது... நான் என்னோட தற்கொலை வெட்டிய என்னவாகக் காரணமென்னுக்குக் கேள்விப்பட்டியா...? பிசினஸ் நஷ்டம், கடன் தொல்லை தாங்காமே தான் இந்த முடிவுக்கு வந்ததா எழுதியிருக்கேன். அதேமாதிரி நீயும் ஒரு பேப்பர்ல... போலீஸுக்கு எழுதறமாதிரி ஒரு வெட்டி எழுதிடு..."

"என்னான்னு எழுதணும்...?"

"பிசினஸ் நஷ்டத்தாலும் - கடன் தொல்லை யாலும் என் கணவர் படற கஷ்டத்தை என்னால தாங்கிக்க முடியலை... நல்ல கணவர் எனக்கு வாய்த்தும் வசதியாக வாழ முடியாத காரணத்தினால் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன். என் மரணத்திற்கு யாரும் காரணமில்லை."

இப்படிக்கு வித்யா.

வித்யா ஒரு பேப்பர் துண்டையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டு - உதயகுமார் சொன்ன மாதிரியே கடிதம் எழுதினான். அவன் வாங்கிப் பார்த்து - விட்டு தன்னோட கடிதத்தையும் சேர்த்து மேஜையின் மேல் வைத்து - பேப்பர் வெறிட்டை கிடத்தினான். இன்னொரு டம்ளரில் தண்ணீரை நிரப்பி - தன்சர்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த இரண்டு மாத்திரைகளை எடுத்து அதில் போட்டான். மாத்திரைகள் கரைந்ததும் - டம்ளரை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"வா... படுக்கைக்குப் போயிடுவோம்..."

போனார்கள்.
கட்டிலில் எதிரெதிரே உட்கார்ந்து - கண்களில் நீரோடு - ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டே... குடிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.
டம்ளர்கள் காலியானதும் - நெருக்கமாய் உட்கார்ந்து தழுவிக்கொண்டு - படுக்கையில் சாய்ந்தார்கள்.

ஒரு நிமிஷம்...
இரண்டாவது நிமிஷம்...

லித்யா நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு - கண்கள் சொருக கால்களை விலுக் விலுக்கென்று உதறினாள்.

உதட்டோரம் எச்சில் நுரை வெள்ளையாய் எட்டிப்பார்த்தது.

"எ... ன்... னங்க..."

"ம்... ம்..."

உதயகுமாரை அணைத்துக் கொண்டு - மரண அவஸ்தையில் துடித்தாள் லித்யா.

முழுதாய் ஐந்து நிமிடம்.

லித்யா கண்கள் நிலைத்து செத்துப் போனாள்.

அவளுடைய தலை துவண்டதும் - அவளை அணைத்தபடி படுத்திருந்த - உதயகுமார் மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"குட்... பை... லித்யா..."

எழுந்து மேஜைக்கு வந்து - லித்யா எழுதின தற்கொலைக் கடிதத்தை மட்டும் மேஜை மேல் வைத்துவிட்டு - தன்னுடைய கடிதத்தை எடுத்து - சின்னச் சின்ன துணுக்காய் கிழித்து - ஃபிளஷ் அவுட் ஸிங்க்கில் போட்டு - தண்ணீரை பீய்ச்சி அதைக் காணாமல் போகச் செய்தான்.

மின் - அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு - ஹாலுக்கு வந்து டெலிபோனைத் தொட்டு - ரிஸீவரை எடுத்துக் கொண்டு டயலைச் சுழற்றினான்.

"ஹலோ..."

"யாரு...?" ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

"நான் உதயகுமார்..."

"நீங்க தானா...? குரல் என்னமோ மாதிரி இருக்கு..."

"மின்னே... ரெண்டு கண்ணுலேயும் க்ளிசரின்

கண்ணு

விட்டுகிட்டு அழுதா தொண்டை கரகரத்துப் போகாதா...?"

"திட்டம் என்னாச்சு...?"

"சக்சஸ்...! உன்னோட ரெண்டு அண்ணன் களையும் கூப்பிடு..."

"போஸ்ல எதையும் பேச வேண்டாம்... உங்க வீட்டைப் பூட்டிகிட்டு இங்கே வாங்க..."

"இப்ப வரீறேன்..."

13

உதயகுமார் கங்காநகரின் இரண்டாவது குறுக்குத் தெருவின் கடைசியில் இருந்த பங்களாவுக்கு முன்னால் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனான். வாசலில் அந்த இரண்டு இளைஞர்களும் - (இன்ஸ்பெக்டராகவும், சப்-இன்ஸ்பெக்டராகவும் வந்தவர்கள்) ஒரு பெண்ணும் (பாத்தப்பில் பிணமாகக் கிடந்தவள்) ஆவலாய் காத்திருந்து - அவளை எதிர்கொண்டார்கள்.

ஒருவன் கேட்டான்.

"என்ன... திட்டம் சக்சஸாமே...?"

"மின்னே... நீ இன்ஸ்பெக்டராகவும், குமார் சப்-இன்ஸ்பெக்டராகவும்... வனிதாராணி கொலை செய்யப்பட்ட பெண்ணாகவும் - தத்ரூப் மா நடிக்சா... எந்தத் திட்டம் தான் சக்சஸ் ஆகாது...?"

"தற்கொலை கடிதம்...?"

"அவகைப்பட எழுதினது... மேஜை மேல் பத்திரமா இருக்கு..."

"போலீஸுக்கு எப்ப தகவல் சொல்லப் போறே...?"

"விடியற்காலை அஞ்சு மணிக்குத்தான்..."

வீட்டுக்குள் போனார்கள். உதயகுமார் ஒரு இளைஞனின் தோளைத் தட்டினான். "நடேசா! இன்ஸ்பெக்டர் யூனிபாரம் உனக்கு எவ்வளவு அம்சமா இருந்தது தெரியுமா...?"

"நீ சொல்லிட்டே...! நான் அந்த யூனிபார்மை மாட்டிகிட்ட போதெல்லாம்... எப்படி நடுங்கி கிட்டிருந்தேன் தெரியுமா...? வழியில எவனாவது

நிஜமான போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்து -
விசாரிக்க ஆரம்பிச்சா... என்னாகும்...?"

இன்னொரு இளைஞனான குமார் குறுக்கிட்டான். "உனக்கு அந்தப் பயம். எனக்கு டெலிபோன்ல அவளை மிரட்டும் போதெல்லாம் ஒரே உதறல். நம்ம ஷர் டெலிபோன் பத்தித்தான் தெரியுமே...? எங்கேயாவது க்ராஸ் டாக் ஆகி பிரச்னை நிஜமான போலீஸுக்குப் போயிட்டா வம்பாச்சே...?"

வனிதாராணி சிரித்தாள். "உங்க ரெண்டு பேரோட பாடும் எவ்வளவோ பரவாயில்லை. பாட்டப்புகுள்ளே - கார்டுக்கிக்குள்ளே பொணமா கிடக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டம் தெரியுமா...? ரெண்டு கண்ணையும் இமைக்காமே இருக்க - க்ளிப் மாட்டிகிட்டாலே - எவ்வளவு கண் எரிச்சல் தெரியுமா...? யோகா ப்ராக்டிஸ் ட்ரெய்னிங் மூச்சை அடக்கிட்டுக் கிடக்க - ரொம்ப உபயோக மா இருந்தது."

உதயகுமார் சிரித்தான். "வித்யா ரொம்பவே பயந்துட்டா. நேசன் இன்ஸ்பெக்டரா வரும் போதும் - குமார் டெலிபோன்ல மர்டர் மாநிரி பேசும் போதும் - நடுநடுங்கிட்டா..."

"எப்படியோ... அவளை மரணத்தை நோக்கி கூட்டிகிட்டுப் போகிற முயற்சியில் ஜெயிச்சிட்டுடோம்..."

"நாளைக்குப் போலீஸ் வந்தா... வித்யா தற் கொலைதான் பண்ணிகிட்டாங்கிறதை நம்பு வாங்களா...?"

"நம்பித்தானே ஆகணும்... அவ கைப்பட எழுதின லெட்டர் இருக்கு... விஷம் குடிச்ச டம்ளர்ல அவ கைரேகை தரன் படிஞ்சிருக்கு... கடந்த ஆறு மாச காலமாவே... பிஸினஸ்ல நஷ்டத்தைக் காட்டி - பேங்க்கிலிருந்து வாங்கின கடன்களையும், என்னோட ஃப்ரண்ட்ஸ்கிட்டிருந்து வாங்கின கடன்களையும் - திருப்பித்தராமே... கஷ்டப்படற மாதிரி எஷ்டாபிளிஷ் பண்ணியிருக்கேன்..."

"போன வருஷம் அந்த வித்யாகிட்டே கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இருந்திருந்தா... இப்ப அவளை சாகடிக்கிறதுக்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கணுமா...?"

"என்ன செய்யறது ஏமாந்துட்டேன்..."

சொந்த

"நீங்க ஏமாறலை... பச்சையா சொன்னா அவ உடம்புக்கு ஆசைப்பட்டங்க. கொஞ்சம் அதிகமா பழகிட்டங்க... அவளோட முரட்டு அண்ணன் உங்களை இடுக்கிப்பிடி போட்டு... கல்யாணத் தையும் பண்ணி வெச்சுட்டான்... உங்களை அந்தப் பிடியிலிருந்து வெளியே கொண்டு வர - இவ்வளவு கஷ்டம் பட வேண்டியிருந்திருக்கு..." - வனிதா ராணி சொல்லிவிட்டு சிரிக்க - நேசன் கேட்டான். "இனி தங்கச்சியை எப்ப கல்யாணம் பண்ணிக் கப் போறங்க...?"

"நான் ஒரு மாசம் துக்க வேஷம் போடணும். ஒரு மாசம் வரைக்கும் கல்யாணம் வேண்டாம் வேண்டாம்ன்னு சொல்லணும்... அப்புறம்... கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிக்கணும்... இந்த விஷயத்துல நாம அவசரப்பட்டா... சந்தேகம் கிளம்ப சான்லிருக்கு."

வனிதாராணி சலிப்பாய் சினுங்கினாள். "மூணு மாசம் பொறுத்துக்கணுமாக்கும்...?"

"வேற வழி...? இந்த சொர்க்கத்துக்கு அட்ராஸ் மாத்த வேண்டாமா...?"

"சரி... மச்சான். நீங்க புறப்படுங்க... வித்யா வோட காரியங்களையெல்லாம் முடிச்சகிட்டு... சாவகாசமா வீட்டுக்கு வாங்க... ஒரு விருந்து வெச்சுஜமாய்ச்கூடலாம்... போலீஸ்கிட்டே பேசும் போது ஜாக்ரதையா பேசுங்க..."

உதயகுமார் உற்சாகமாய் விசிலடித்துக் கொண்டே எழுந்தான்.

14

மறு நாள் காலை ஆறு மணி.

உதயகுமாரின் வீட்டில் சின்னதாய் ஒரு கும்பல். இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் தொப்பியைக் கழற்றி கக் கத்தில் வைத்துக் கொண்டு - உதயகுமாரிடம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் கண்களில் கிளிசரின் உபயத்தில் கண்ணீர் நிற்காமல் வழிந்தது.

"எத்தனை மணிக்கு பாடியைப் பார்த்தீங்க...?"

"விடிகாலை அஞ்சு மணிக்கு... நான் வாக்கிங் கிளம்பற நேரம் அது... காப்பி போட்டு தரச் சொல்

றதுக்காக... வித்யாவை எழுப்பினேன்... அவ வாய்லுரைதள்ளிக்கிடந்தா... உடம்புஜில்லுன்னு இருந்துச்சு... உடனே எங்க ஃபேமிலி டாக்டர்க்கு போன் பண்ணி வரச் சொன்னேன்... அவர் வந்து பார்த்துவிட்டு இறந்து நாலு மணி நேரமாவது ஆகிவிருக்கும்ன்னு சொன்னார். அதுக்கப்பறம் மேஜைமேல அவ எழுதி வெச்சிருந்த லெட்டரைப் பார்த்தேன்... உங்களுக்கு போன் பண்ணி நேன்..."

"உங்களுக்குக் கல்யாணமாகி எவ்வளவு வருஷ மாச்சு...?"

"ஒரு வருஷம்..."

"காதல் கல்யாணமா...?"

"ஆமா..."

"உங்க ஒய்ஃபுக்கு ஃபாதர் மதர்...?"

"அப்பா இல்லை... அவளுக்கு அம்மாவும் அண்ணனும் தான்... சொந்த ஊர் மதுரைந்தாம்..."

"அவங்களுக்கு நகவல் கொடுத்துட்டிங்களா...?"

"டெலிகிராம் குடுத்திருக்கேன்..."

"அவங்க தற்கொலைக்குக் காரணம் லெட்டர்ல இருக்கிற வாசகம் தானா...?"

"பிசினஸ் சரியா நடக்கிறதில்லைங்கிறது வாஸ் தவம் தான். ஆனா... கடன் தொல்லை அதிகமா கிடையாது. வீட்டையும் காரையும் வித்தா அந்தக் கடன்களை அடைச்சுட முடியும்... வித்யாவுக்கு கடந்த ஒரு மாச காலமாவே அவ மனக்குள்ளே ஒரு இம்பீரியார்டி காம்ப்ளக்ஸ்..."

"இம்பீரியார்டி காம்ப்ளக்ஸ்லா...?"

"ஆமா... 'நான் உங்களுக்கு மனைவியா வந்த நேரம் சரியில்லை... நான் ராசியில்லாதவ'ன்னு... ஓயாமே சொல்லிட்டிருப்பா... நான் என்ன சமாதானம் பண்ணினாலும் கேக்கமாட்டா... அந்த காம்ப்ளக்ஸ்தான் அவளைத் தற்கொலை முடிவுக்கு கொண்டு போயிருக்கு..."

"உங்களுக்குள்ளே... கோபதாபங்கள்... சண்டை சச்சரவுகள் வந்துண்டா...?"

"நெவர்...! கல்யாணமான இந்த ஒரு வருஷத்துல... எங்களுக்குள்ளே எந்த சண்டையும் வந்ததே வில்லை... ஒரு நாளாவது அவ கோபிச்சுக்கிட்டு... அம்மா வீட்டுக்குப் போனதேயில்லை... இதை

செவ்வாய்

நீங்க வித்யாவோட மதர்கிட்டேயும் பிரதர்கிட்டேயும் கேட்டு கன்ஃபார்ம் பண்ணிக்கலாம்..."

வித்யாவின் உடல் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டு - மார்க்கவரி வேளில் ஏற்றப்பட்ட போது - துக்கம் தாளாமல் மயக்கம் வந்தவனைப் போல் சரிந்து உட்கார்ந்தான் உதயகுமார்.

பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அவனை ஆகவாசப்படுத்த - சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் இன்ஸ்பெக்டரிம் சற்று தள்ளி நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பது காதில் விழுந்தது.

"டம்ளரை சீஸ் பண்ணிங்களா...?"

"பண்ணியிருக்கு ஸார்..."

"ரூம்லயிருந்து வேற என்னென்ன எடுத்திருக்கீங்க...?"

"வித்யாவுக்கு வந்த சில லெட்டர்ஸ்... அவளோட யரி..."

"டயரியைப் புரட்டிப் பார்த்தீங்களா?"

"பார்த்தேன் ஸார்... தன்னோட கணவரைப் பத்தி நல்லவிதமாத்தான் எழுதியிருக்காங்க... ஒரு மனஸ்தாப வார்த்தை கூட கிடையாது..."

"அப்படின்னா... இது குலைடல்தான்..."

"செண்ட் பர்செண்ட் என்னோட மனசுக்கு அப்படித்தான் படுது ஸார்... கேஸ் க்ளியர். சஸ்பெக்ட் பன்ற மாதிரி எதுவும் இல்லை..."

"வித்யாவோட மதரும், பிரதரும் இன்னும் ஸ்பாட்டுக்கு வரலை... அவங்க வந்ததும்... ரெண்டு பேரையும் என்கொயர் பண்ணிடுங்க... ஏதாவது 'க்ளூ' கிடைச்சா ஃபர்தரா இன் வெஸ்டிகேட் பண்ணலாம்..."

"எஸ்... ஸார்..."

15

வித்யாவின் காரியங்கள் முடிந்து - ஒரு பதினைந்து நாள் கழித்து - வனிதாராணியின் வீட்டுக்குப் போனான் உதயகுமார். நேரம் ராத்திரி பதினோரு மணி.

நடேசன், குமார் - ட்ரிப்ளெக்ஸ் விஸ்கியோடு வரவேற்றார்கள். வனிதாராணி ஓடிவந்து அவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரே உங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய அளவுக்கு... தக்ஷபமா அழுது ஆர்ப்பாட்டமே பண்ணிங்களாமே..."

"பின்னே... எதைப் பண்ணினாலும் திருத்தமா பண்ண வேண்டாமா...? இன்ஸ்பெக்டர் எனக்கு ஆறுதல் சொன்னது கூட பெரிய விஷயமில்லை... மதுராந்தகத்திலிருந்து வந்த 'வித்யாவோட' அண்ணன் என்னைக் கட்டிகிட்டு ஆறுதல் சொன்னதுதான் பெரிய விஷயம்... வித்யாவோட தற்கொலையில் அவனுக்கு சந்தேகம் வரும்... போலீஸ்ஸோய் கம்பளைண்ட் பண்ணுவான்'னு நினைச்சேன்... ஆனா அப்படி எதுவும் நடக்கலை. வித்யாவுக்கு என்னோட வாழக் குடுத்து வைக்கலைன்னு... அண்ணன்காரனும் அம்மாகாரியும் சொல்லிட்டு போயிட்டாங்க..."

"அப்படி என்னா லைன்களியர்..."

"சுத்தம்..."

"மூணு மாசத்துக்கப்புறம் கல்யாணத்தை வெச்சுக்கலாமா..."

"ம்... சிம்பிளா... ரொம்பவும் முக்கியமானவங்களை மட்டும் கூப்பிட்டு - ஏதாவது ஒரு கோயில்ல வெச்சு கல்யாணத்தை முடிச்சுக்கலாம்..."

"நீ... எப்படி முடிச்சுகிட்டாலும் சரி... எங்க தங்கச்சி உன்னோட வீட்ல... உனக்கு உரிமையானவளா... காலடி எடுத்து வெய்க்கணும்... அதப் பார்த்து நாங்க சந்தோஷப்படணும். அவ்வளவுதான்..."

"நிச்சயதார்த்தம் இப்பவே நடத்திடலாமா..."

- சொல்லிச் சிரித்த உதயகுமார் - தன் கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி - வனிதாராணியின் விரலில் போட, இரண்டு அண்ணன்களும் கைகளைத் தட்டினார்கள்.

16

மூன்று மாதங்கள் வேகமாய் வந்து கரைந்து போக - நல்ல முகூர்த்த நாளில் ரத்தின விநாயகர் கோயிலில் வைத்து - வனிதாராணியின் கழுத்தில்

தாலியைக் கட்டி வீட்டிற்கு கூட்டி வந்தான் உதயகுமார்.

ஹாலில் பெரிதாய் மாட்டப்பட்டிருந்த - வித்யாவின் போட்டோவுக்கு முன்னால் விழுந்து இருவரும் வணங்கினார்கள். உதயகுமார் சுற்றி நின்றிருந்த நபர்களின் காதுகளில் விழும் படியாக கண்களில் நீர் பவிக்க - குரல் தழு தழுக்க - போட்டோவைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசினான்.

"வித்யா! நீ இருந்த இடத்துக்கு... ஒரு பெண்ணைக் கூட்டி கிட்டு வந்திருக்கேன் மா...! எனக்கு இதுல இஷ்டமில்லைன்னாலும்... சொந்த ஜனமும் ப்ரண்ட்ஸ்-ம் சொன்னதை என்னால தட்டிக் கழிக்க முடியலை... என்னோட புது வாழ்க்கைக்கு நீ நிச்சயம் ஆகி குடுப்பேன்னு எனக்குத் தெரியும்..."

அன்று இரவு சாந்தி முகூர்த்த அறையில் வனிதாராணி 'உம்' மென்று முகத்தை தாக்கி வைத்துக் கொண்டாள். உதயகுமார் அவனுடைய மோவாஸைத் தொட்டு மெல்ல நிமிர்த்தினான்.

"அட... உனக்கு என்னாச்சு..."

"கோபம்..."

"தெரியுது... எதுக்காக கோபம்..."

"நானைக்குக் காலையில் எந்திரிச்சதும் முதல் வேலையா..."

"முதல் வேலையா..."

"ஹால்ல பெரிசா மாட்டி வெச்சிருக்கிற வித்யாவோட போட்டோவைக் கழட்டி ஸ்டோர் ரூம்ல கொண்டு போய் போட்டுடணும்..."

"என்... அந்தப் போட்டோ இருந்தா என்ன?"

"எனக்குப் பிடிக்கலை... அவளைப் பார்த்தாலே எனக்கு எரிச்சல் பத்திட்டு வருது... போட்டோவுக்குப் பெரிசா ரோஜாப்பூ மாலை வேறே..."

உதயகுமார் சிரித்தான்.

"செத்துப் போனவ மேல ஏன் பொறாமைப்படற...? அவ்வளவு பெரிய வித்யா போட்டோ ஹால்ல இருந்ததாத்தான் பார்க்கிறவங்களுக்கு அவ சாவில சந்தேகம் வராது... என் பேரிலும் ஒரு மதிப்பு

இருக்கும்..."

"இனிமேல் அவளைய உங்களுக்கு எந்த மதிப்பும் வர வேண்டாம். மொதல்வ போட்டோ வைக்கமுட்டிடுங்க..."

"சரி! கழட்டிடலாம்... கொஞ்ச நாள் போகட்டும்..."

"நோ...! நாளைக்கே கழட்டியாகணும்..."

உதயகுமார் எரிச்சலாய் அவளைப் பார்த்தான்.

"என்ன நீ... சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம்..."

இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்கறே...? வித்யாவோட போட்டோ ஹாலில் இருக்கிறது... நாம பண்ணின தப்புக்கு... கவசம் மாதிரி. எனக்கு மட்டும் அவ மேல பிரியமா என்ன...? எல்லாம் ஒரு செட்டப் தானே...?"

"இருந்தாலும்... எனக்கு இஷ்டமில்லை..."

"சரி... நாளைக்கு இதைப்பத்தி பேசிக்கலாம்... இந்த ராத்திரியை சண்டை போட்டு வேஸ்ட் பண்ணவேண்டாம்..."

"உங்களுக்கு இதெல்லாம் பழகிப் போன ராத்திரிதானே...?"

"வனிதா... ஏன் என்னமோ மாதிரி பேசறே...? உனக்கு எனச்சாச்சு...?"

"எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை... வித்யா மேல உங்களுக்கு ஆசை தானே...?"

"அதெல்லாம் முந்தி..."

"என் மேல் ஆசைப்பட்டுதான் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டிங்களா? இல்லே... என்னோட சொத்துக் காகவா...?"

"ரப்பிஷ்...! ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசறே வனிதா...? உனக்காகத்தானே... வித்யாவை தற்கொலை பண்ணிக்க வெச்சேன்..."

"சரி... வித்யாவை விட நான் அழகா இல்லையா...?"

"அழகுதான்..."

"நிஜமா...?"

"நிஜமாத்தான்..."

"மத்தவங்க இப்படி சொல்லலை!"

"மத்தவங்கள்னா யாரு...?"

"கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்தவங்க...!"

"என்ன சொன்னாங்க...?"

"வித்யாவை விட எல்லா வகையிலும்... நான் ஒரு படி கம்மியாம்..."

"சொன்னா சொல்லிட்டுப் போறாங்க..."

"ஐ குட்டாட்டாலே... ஐ ஹேட் வித்யா. அவ போட்டோ இந்த வீட்ல இருக்கக் கூடாது... அவளைப் பத்தி இனிமே நீங்க என் கூட பேசக் கூடாது..."

"அவளைப் பத்தி இனிமே உன்கிட்டே பேசலை. போதுமா...?"

"போட்டோ...?"

"வாரம் பத்து நாள் போகட்டும்... கழட்ட ஏற்பாடு பண்ணேன்...! நீ வந்த மறுநாளே வித்யாவோட போட்டோவைக் கழட்டினா... பார்க்கிற வங்க உன்னைத்தான் தப்பா நினைப்பாங்க..."

"ஐ டோண்ட் கேர்... யார் வேணும்ன்னாலும்... எப்படி வேணும்ன்னாலும் நினைச்சுக்கிட்டும்... அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலையில்லை..."

"நீ இப்படி ஆத்திரப்படறது எனக்கு ஆச்சர்யமா யிருக்கு வனிதா. இது ஒண்ணு மில்லாத விஷயம்..."

"உங்களுக்கு வேணும்ன்னா அப்படி இருக்கலாம்... எனக்கு இது உருப்படியான விஷயம்..."

"இப்ப நீ பேச்சை நிறுத்தப் போறியா...? இல்லை... நான் பக்கத்து ரூமுக்குப் போய் படுத்துக்கிட்டாருமா...?"

"அது உங்க இஷ்டம்..."

உதயகுமார் விருட்டென்று எழுந்து - பக்கத்து அறையை தோக்கிப் போனான்.

17

கார் ஹான் சத்தம் கேட்டு - அந்த இரவு நேரத்தில் வெளியே எட்டிப் பார்த்தார்கள் நடேசனும், குமாரும். நேரம் சரியாய் பத்து மணி.

"அட... மச்சான்..."

காம்பெளண்ட் கேட்டுக்கு வெளியே காரில் உட்கார்ந்திருந்த உதயகுமாரை நோக்கி ஒடி வந்தார்கள்.

"என்ன வெளியே நின்றுட்டிங்க... உள்ளே

யாங்க... வனிதாவை கூட்டிவிட்டு வரவையா...?"

"இல்ல... நான் ஆபீஸிலிருந்து இப்பத்தான் வீட்டுக்கு போயிட்டிருக்கேன்..."

"என்னது... இப்பத்தான் ஆபீஸிலிருந்து வீட்டுக்குப் போயிருக்கா...? புது மாப்பிள்ளை இப்படி இருக்கலாமா...?"

"நடேசன்...!"

"என்ன மச்சான்...?"

"எனக்கும் வனிதாவுக்கும் கல்யாணமாகி எவ்வளவு நாளாக...?"

"இவ்விடக்கு அஞ்சு நாள்..."

"இந்த அஞ்சு நாள்ல வனிதா என்னோட அம்பது தடவை சண்டை போட்டிருப்பா..."

"என்னது... சண்டையா...?"

"ஆமா... நான் வித்யாவை இன்னும் மறக்கலையாம். அவ போட்டோவை தினசரி பார்த்து ரசிக்கிறதுக்காகத்தான்... பெரிசா பிரேம் பண்ணி ஹாலில் மாட்டி வெச்சிருக்கேனாம்... வனிதாவை நான் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுதான் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டேனாம்... அவ பேர்ல எனக்கு உண்மையான ஆசையில்லையாம்..."

"ஏன் இப்படி யெல்லாம் பேசறா...?"

"எனக்கே புரியலை... ஹாலில் இருக்கிற வித்யாவோட போட்டோவை எடுக்கச் சொல்லி தினமும் ரகளை..."

"மடத்தனம் பன்றாளே...!"

"நீங்க ரெண்டு பேரும் நாளைக்குக் காலையில வாக்கிங் போறப்ப வீட்டுக்கு வாங்க. உங்க தங்கச் சிக்கு புத்தி சொல்லிட்டுப் போங்க..."

"கண்டிப்பா வாரோம்..."

"இதை சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்..." - சொல்லிக் கொண்டே காரை கிளப்பினான் உதயகுமார்.

வீடு வந்து சேர்ந்த போது மணி பத்து இருபத்தைந்து.

வாசலிலேயே வனிதா நின்றிருந்தாள். காரினின்றும் இறங்கியவனை சிரிப்பில்லாத முகத்தோடு ஏறிட்டுப் பார்த்து - சற்று துக்கலான குரலில் கேட்டாள்.

"ஏன் லேட்டு...?"

சொந்த

"ஆபீஸ்ல... இவ்விடக்கு வேலை அதிகமா... இருந்தது..."

"அவ உயிரோடு இருக்கும் போதும்... இப்படித் தான் லேட்டாவருவிங்களா...?"

"வித்யா பேச்சை இப்ப எதுக்காக எடுக்கறே...?"

"அவனைப் பத்தி பேசினா உங்களுக்கு ஏன் கோபம் வருது...? நீங்க திஜமா ஆபீஸிலிருந்துதான் வாரீர்களா...?"

"என்... இப்படி கத்தறே...? பக்கத்து வீட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கிறாங்க பார்... எது பேசறதாலிருந்தாலும் வீட்டுக்குள்ளே போய் பேசலாம் வா..."

உதயகுமார் எரிந்து விழுந்து கொண்டே - உள்ளே போனான். வனிதாராணியின் தொடர்ந்து வந்தாள்.

"உங்க ஆபீஸ்ல வேடி ஸ்டாஃப் எத்தனை பேர் இருக்காங்க...?"

"எதுக்காக கேக்கறே...?"

"எனக்கு விவரம் வேணும்..."

"என் மேல உனக்கு சந்தேகம்! அப்படித் தானே...?" - கேட்டவனின் பார்வை ஹால் கவர்க்குப் போக, திடுக்கிட்டான்.

வித்யாவின் போட்டோ இருந்த இடம் வெறிச் சென்றிருந்தது.

"வனிதா போட்டோ எங்கே...?"

"எடுத்துட்டேன்..."

"யாரைக் கேட்டுக்கிட்டு எடுத்தே...?"

"யாரைக் கேக்கணும்...? எனக்கு அந்த போட்டோவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உடம்பைப் பத்திகிட்டு எரியற மாதிரி இருந்துச்சு... இந்த அஞ்சு நாளா நானும் உங்ககிட்ட சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்துட்டேன்..."

நீங்க மெய்யற மாதிரி இல்லை... அதான் எனே எடுத்துட்டேன்... ஸ்டோர் ரூம்ல கொண்டு போய் போட்டிருக்கேன். உங்களுக்கு அவ ஞாபகம் வரும் போதெல்லாம் அங்கே போய் பார்த்துக்குங்க..."

"வனிதா...! கல்யாணத்துக்குப் பின்னாடி... நீ ஏன் இப்படி மாறிட்டே...? உன்னை எவ்வளவு ஆசையா கல்யாணம் பண்ணிகிட்டேன் தெரியுமா...?"

"எல்லாம் என்கிட்ட இருக்கிற பணத்துக்காக..."

"அறிவுகெட்டத்தனமா பேசாதே..."
"உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டது அறிவு
கெட்டத்தனம் தான்."

"என்னடி சொன்னே...?"

பனீரென்று கையை வீசி - அவளுடைய முகமே
நொறுங்கிப் போகும்படியாக அறைந்தாள் உதய
குமார். அப்போதும் ஆத்திரம் அடங்காமல்
அருகிலிருந்த நாற்காலியை எட்டி உதைத்தாள்.

அடி வாங்கி திக்கித்துப் போன வனிதா - கண்க
ளில் நீர் நிறைய உதயகுமாரை பார்த்துக் கொண்டு
நிற்க - அவன் தன் அறைக்குள் நுழைந்து ட்ரஸ்
ஸைக் களைந்து லுங்கிக்கு மாறி - பின்பக்கமிருந்த
பாத்ரூமை நோக்கிப் போனான். "சே! வீடே நரக
மாயிடுச்சு... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்
டா... வாழ்க்கை கொர்க்கமாயிருக்கும்ன்னு
நினைச்சேன்... உனக்கு அந்த வித்யாவே மேல்...
ஒரு நாளாவது அவ எல்கிட்டே கோபமா பேசின
தில்லை, மூஞ்சியை தூக்கி வெர்க்கிட்டதில்லை...
ஆனா நீ...? கல்யாணமாகி அஞ்ச நாள் தான்
ஆச்சு... ஒரேடியா ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணே...
செத்துப் போனவளை இன்னமும் ஏன் சக்களத்தி
யா நினைச்சுட்டிருக்கே...? அவ உனக்கும் எனக்
கும் குறுக்கே வந்து படுத்துக்கிறாளா... என்ன...?"

பேசிக்கொண்டே போய் -

பாத்ரூமக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக்
கொண்டான் உதயகுமார்.

உடம்பில் இருக்கிற கோப உஷ்ணம் தணிகிற
அளவுக்கு ஷவர்க்கு கீழே ஒரு பதிலைந்து நிமிஷ
நேரம் நின்று குனித்து விட்டு - தலையைத்
துவட்டியடி வெளிப்பட்ட போது - ஹாலின்
விளக்கு அணைந்திருந்தது.

வனிதாவின் அறையிலும் இருட்டு.

"கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு
அழுகிறாளோ...?"

"சே! அவளை அடித்திருக்கக் கூடாது... செய்து
தப்பை - மனசில் படுகிற மாதிரி... இதமாய்
எடுத்துச் சொல்லியிருக்கலாம்..."

வனிதாவை சமாதானப்படுத்து வற்காஜை
அவளுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான் உதயகுமார்.
இருட்டில் கட்டிலில் - அவள் குப்பறப்படுகிற

திருப்பது தெரிந்தது.

"வனிதா...!"

குரல் கொடுத்துக் கொண்டே -

ஸ்விட்சைப் போட்டான்.

பூட்டைப் பனீரென்று எரிய -

வனிதா கண்ணுக்குச் சிக்கினாள்... முதுகில்

ஆழமாய் புதைந்திருந்த கத்தியோடும்... படுக்கை
பூராவும் பரவியிருந்த ரத்தத்தோடும்...

"வனிதா... ஆ... ஆ...!"

வீறிட்டபடி அவளருகே ஓடினான் உதயகுமார்.
வனிதா ராணியின் முதுகில் குத்திட்ட கத்தியைப்
பறித்து விட்டு - அவளை மல்லாத்தினான்.

18

செல்வம் ட்ரய்னேஜ் பைப்பைப் பற்றிக்
கொண்டு மளமள வென்று கீழே இறங்கிப் பங்களா
வின் பின்பக்க இருட்டில் ஓடி - தெருவுக்கு வந்
தான்.

கையில் ரத்தம் பிக்பிகத்தது.

மனக்குள் - ஓயாமல் விசிக் கொண்டிருந்த புயல்
அந்த நிமிஷம் தணிந்திருந்தது. "கார்டன் டீஸை
எவனோ திருட்டிட்டு போனதுக்காக எனக்குத்
திருட்டுப் பட்டம் கட்டி வேலையை விட்டே
துரத்தினே... 'புருஷனின் திருட்டு புந்தி உனக்கும்
இருக்கும்'ன்னு சொல்லி - உன் ஆபீஸில்
வேலைக்கு இருந்த என்னோட மனைவியையும்
கேவலமா பேசி வேலையை விட்டு
திப்பாட்டிட்டே... என் குடும்பத்தை பட்டிவி
போட்ட நீ சந்தோஷமா இருக்கலாமா...?
உதயகுமார்! உன்னைத் தீர்த்துக் கட்டறதுக்காக
விட்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சேன். உன் புதுப்
பெண்டாட்டி என்னைப் பார்த்துட்டா... சொரு
ண்டனை போதும்..."

செல்வம் வாய்விட்டு முனகிக் கொண்டே வேக
வகமாய் நடந்தான்.

"முதலில் கையில் ஓட்டியிருக்கும் இந்த ரத்தக்
கழுவினால்தான்..."

கூற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.
ரோட்டின் எதிர் சாரியில் - தண்ணீர் குழாய்
தெரிந்தது.

ரோட்டைக் கடந்து ஓடினான்.

ஓட ஓடவே

வண்ணிலிருந்து அந்த வாரிவேகமாய் எதிர்ப்பட -

செல்வம் திகைத்துப் பின்வாங்குவதற்குள் -

ஸாரியின் மொத்த களமும் அவன் மேல் மோதி

- உருட்டி ரத்தக் கழிமாதிரி நகக்கிவிட்டு - டீரா

மிக் இல்லாத - அந்த பரந்த சாலையில் நிற்காமல்

பறந்தது.

19

அவசர போலீஸ் பிரிவில் டெலிபோன் துடித்
துடிது. இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் நிஸ்வரை எடுத்தார்.

"ஹேலோ..."

"அவசர போலீஸ்...?"

"எஸ்..."

"ஸார்... நான் இங்கே... கோகுலம் நகர் தேர்ட்

கிராஸிலிருந்து ஆடிட்டர் ஜெயராமன் பேசுறேன்.

எனக்குப் பக்கத்து வீட்ல... 'உதயகுமார்'ன்னு

ஒருத்தர்... அவர் தன்னோட மனைவியைக் கத்தி

யால குத்தி கொலை பண்ணிட்டார். கடந்த அஞ்சு

நாளாவே அவங்க ரெண்டு பேர்களுள்ளே சண்டை

யும் சச்சரவுமா இருந்தது. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்

நாடி வெடிச்சுடுச்சு... மனைவியைக் கத்தியால

குத்திட்டு அவர் பிரமை பிடிச்ச மாதிரி தின்னுட்டி

ருக்கார்... உடனே வந்தீங்களா ஸார்...?"

"இதோ புறப்பட்டோம்..."

போலீஸ் ஜீப் - உதயகுமார் வீட்டைத் தொட்ட

போது - அவன் வீட்டு வாசலில் தெரு ஜனம் நின்று

உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கைக

னிலும், மார்பிலும் ரத்தக்கறைகளோடு - ஒரு நாற்

காலியோடு சேர்த்து கட்டப்பட்டிருந்தான்

உதயகுமார்.

"வனிதாவை நான் கொலை செய்யலை... நான்

கொலை செய்யலை" - வாய் ஓயாமல் அரற்றிக்

கொண்டிருக்க - ஜீப்பினின்றும் இறங்கிய இன்ஸ்பெ

பெக்டரை அந்த மனிதர் எதிர்கொண்டார். "நான்
தான்... ஆடிட்டர் ஜெயராமன்... சத்தம் கேட்டு
நான் வீட்டுக்குள்ளே வந்தப்ப - உதயகுமார் கத்தி
யும் ரத்தக்கையுமா தின்னுட்டிருந்தார். அவராலே
மத்தவங்களுக்கு ஆபத்து வரலாம்ன்னு நினைக்க
தான்... நாற்காலியோடு சேர்த்து கட்டிப்போட்
டேன்."

உதயகுமார் கத்தினான்.

"இன்ஸ்பெக்டர் நான் கொலை செய்யலை..."

அவன் கத்தலை பொருட்படுத்தாத இன்ஸ்பெக்டர் -

கான்ஸ்டபிள்களுக்கு கண்ணைக் காட்ட -

அவர்கள் கைவிலங்கோடு அவனை நெருங்கி -

கயிற்றை விடுவித்து விலங்கை மாட்டினார்கள்.

ஆடிட்டர் ஜெயராமன் சொல்லிக் கொண்டிருந்

தார். "ஹி ஈஸ் த மர்டரர் இன்ஸ்பெக்டர்... முதல்

மனைவி தற்கொலை பண்ணிகிட்ட நாளிலிருந்து

உதயகுமார் ரொம்பவும் அப்செட்டான நிலைமை

யில் இருந்தார். தனக்கு ரெண்டாவது கல்யாணமே

வேண்டாம்ன்னு சொன்னார். ஆனா... சீப்ரண்ட்

ஸும் சொந்த ஜனமும் கேக்கலை... கட்டாயப்ப

டுத்தி அவர்க்கு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வெச்சுட்

டாங்க... கல்யாணமான நாளிலிருந்தே ரெண்டு

பேர்க்கும் சண்டை. இன்னிக்கு ஆத்திரம்

தாளாமே... கத்தியை எடுத்து குத்திட்டார்."

"கோர்ட்டு வந்து இதே மாதிரி சாட்சி சொல்லீங்

களா...?"

"எனக்கென்ன ஸார் பயம்...? தாராளமா வந்து

சாட்சி சொல்றேன். கண்ணால் பார்த்ததைத்தானே

சொல்லப் போறேன்... என்னை ஐ விட்னலாவே

போடுங்க..."

கேட்டுக் கொண்டிருந்த உதயகுமார் இடிந்து

போனான்.

20

ஏற்குறைய ஒன்பது மாத விசாரணைக்குப்
பின் -

செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் - ஜட்ஜ் அந்த தீர்ப்பை

மெல்லிய குரலில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"உதயகுமார் தன் முதல் மனைவி வித்யாவின் மேல் அதிக அன்பு அன்பு கொண்டிருந்தார் என்பது விசாரணையில் தெரிய வருகிறது. வித்யாவின் போட்டோவை ஹாலில் இருத்து வனிதா அப்பறப் படுத்தியது அவர்க்கு - மிகுந்த கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் விளைவித்திருக்கிறது. அந்த ஆத்திரத்தின் காரணமாகவே... அவனைக் கொலை செய் திருக்கிறார். கத்தியில் படிந்திருந்த கைரேகைப் பதிவுகளும் - சாட்சி ஆடிட்டர் ஜெயராமனின் கண்கூடான சாட்சியமும் - உதயகுமார் குற்றவாளி என்பதைத் துல்லியமாய் தெரிவிக்கின்றன. எனவே கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட உதயகுமார்தான் இந்தக் கொலையைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்கிற தீர்மானமான முடிவுக்கு இந்த கோர்ட் வருகிறது.

திருமணமான ஐந்தாவது நாளிலேயே - ஒரு இளம் பெண்ணை சாதாரண செயலுக்காகக் குத்திக் கொன்ற உதயகுமார்க்கு இந்த கோர்ட், செக்ஷன் 302ன் படி மரண தண்டனை விதிக்கிறது. கொலையாளி சாரும் வரையில் - தூக்கிவிடப்பட வேண்டும் என்பதை இந்தக் கோர்ட் தண்டனையாக அளிக்கிறது..."

காதுகளில் தீர்ப்பின் வாசகங்கள் விழுந்து கொண்டிருக்க - குற்றவாளிக்கூண்டில் தின்றிருந்த உதயகுமாரின் பார்வை - அந்த செக்ஷன்ஸ் கோர்ட் சேம்பரையும் - வராத் தாவையும் - ரோட்டையும் தரண்டி - பின்னணியில் தெரிந்த மேகமில்லாத வானப்பரப்பில் நிலைத்து நின்றது.

அதில் வித்யாவின் முகம் தெரிவது போன்ற பிரமை. கெக்கலிட்டு சிரிப்பது போன்ற பிரமை. 'வாங்க' என்று கூப்பிடுவது போல் பிரமை.

தீர்ப்பை படித்துவிட்டு ஜட்ஜ் எழுந்து கொண்டிருக்க - கோர்ட் நிசப்தமாய் கலைய ஆரம்பித்தது.

முற்றும்.

வாசகர் கடிதம்

கதம்பு அட்டைவில் காட்சி தரும் பெண்ணின் முகமே கதையைப் படிக்கும் ஆவனவத் துண்டியது. பாராட்டுகள்.

- எஸ். பாலமுருகன், சென்னை.

ஆர். கே. சார், நாட்டின் பணவீத்கம், வினையவாசி உயர்வு - இவற்றுக்கான காரணங்களை சீப்பேசரில் விர்வாகச் சொன்னார். இனி எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமோ என்று நினைத்துப் பார்க்கவே பயமாக இருக்கிறது.

- கு. ராமகிருஷ்ணன், மனம் மேடு.

ஜீபே சார்... 150வது க்ரைம் எடிட்டர் ஸ்ரீலாவின் கடைசிவரியைப் படிச்சதும். அப்பாடா... இவர்க்ரைம் லேட்டராவே வராது' என்று எவ்வளவு தம்பிக்கையா இருத்தேன் தெரிவுமா... நன்றும்...

- ம. மீனவேரசினி, மதுரை. 'ஒரு நிமிட நிசப்தம்' மற்றும் 'கனவின் விளைபத்து ஸ்டீம்' நாவல்கள் இரண்டும் சூப்பர். அதில் அப்பாவுக்கும், இதில் அம்மாவக்கும் சரியான தீர்ப்பு வழங்கியது சபாஷ். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு எக்ஸ்பிரஸாய் எழுதின ஆர். கே. சார் அவர்களுக்கும், அழகான - அம்சமான - வண்ண அட்டைப்படம் தந்த ஜீபே சார் அவர்களுக்கும் இனிய நல்வாழ்த்துக்கள்.

- மா. மோகனராசன், காமநாயக்கன் பாளையம்.

க்ரைம் ஸ்பெஷலில் (150வது இதழ்) வெளிவந்த

'ஒரு நிமிட நிசப்தம்', 'கனவின் விளைபத்து ஸ்டீம்' ஆகிய இரு நாவல்களையும் படித்து மகிழ்த்தேன்.

நாவல்கள் இரண்டும் உலிரோட்டோமாய் அமைந்திருந்தது.

எடிட்டர் ஸ்ரீலாவில் பத்திரிகை காகிதத்தின் விளை

பேற்றும் குறித்து தங்கள் ஆதங்கத்தை வெளியீட்டி

ருந்தீர்கள். எல்லா பொருட்களும் விளை ஏற்றத்திற்கு

ஆளாகியுள்ளன. ஆகையால் காகித விளையேற்றத்

திற்கு ஏற்றவாறு க்ரைம் நாவலின் விளைவையும்

சுற்றே மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளலாம். எங்கள்

ஆதரவு என்றும் உங்களுக்கு உண்டு. எங்களுக்கு

க்ரைம் நாவல் தொடர்ந்து கிடைக்க வேண்டும்;

அவ்வளவுதான்.

- வே. கதிர்வேலு, திருவேற்காடு.

